

ตำนานอาจารย์ชู
(นวนิยาย)

เ็นที่สะท้อน.....ตอน

ดัดดัด

1

อิงภูมิ ชัยดีบร

เป็นเรื่องราวของเด็กเรียนดี มีฝัน มีไฟ แต่ไร้พรแสวง
เสาะหาแต่ 'ของแสลง' สุดท้าย.....อนาคตก็ดับวูบ

คำนิยม

ปป. 23 62 89

เช้าวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2550 ลูกชายได้นำหนังสือเล่มนี้มาให้อ่าน **ผมมีความสนใจ** เพราะเป็นหนังสือเล่มแรกในชีวิตที่เขา **เอามาแนะนำ** นึกแปลกอยู่ในใจบ้าง เนื่องจากหน้าปกเป็นการถ่ายเอกสารขาว – ดำ ทำให้ดูเป็นหนังสือธรรมดา ๆ เล่มหนึ่งชื่อเรื่องว่า **“ดีแตก”**

หลังรับประทานอาหารเช้าและอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว นั่งพักผ่อนก็หยิบหนังสือ **“ดีแตก”** ขึ้นมาอ่าน โดยคาดว่าจะอ่านไปเรื่อย ๆ สลับการการดูทีวี หรือทำธุระอย่างอื่น ๆ

ผมเริ่มอ่านตั้งแต่คำนำเพราะความอยากรู้ถึงแรงบันดาลใจของผู้แต่ง และที่ไม่เป็นไปตามการคาดหมายไว้แต่แรกก็คือ **ผม** **นั่งอ่านรวดเดียวจบเล่มอย่างมีรรถรสจินตนาการและเข้าไปในภวังค์แห่งเนื้อหาของเรื่อง**

เป็นเรื่องสั้นที่มีลีลาการแต่งโดยใช้สำนวนง่าย ๆ ของวัยรุ่นยุคนั้น สะท้อนแง่มุมของปัญหาที่ผู้ปกครองควรรู้และเฝ้าระวัง มีวลี คำกลอน คำคม คำสอนสอดแทรกได้อย่างเหมาะสม เสมือนเป็นการสรุปปัญหาพร้อมมีแนวทางแก้ไขไว้ด้วย

ที่นี้นิยามชมชอบคือ **พลังความตั้งใจของผู้แต่ง** ที่กลั่นกรองตะกอนแห่งประสบการณ์ในสมัยวัยรุ่นจากมุมมองของตนเองในปัจจุบันแล้วมองย้อนไปในอดีต จับมาเรียบเรียงผูกเป็น

เรื่องสั้น กำหนดบทบาทและปล่อยตัวละครในเรื่องให้โลดแล่น เพื่อแสดงแง่มุมแห่งปัญหาของเด็กวัยรุ่นที่ขาดการดูแลจากผู้ปกครอง เนื่องจากอยู่ต่างจังหวัดแต่ต้องเดินทางไปอยู่เรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ

อธิบายถึงรากเหง้าของปัญหาที่เป็นสาเหตุของความล้มเหลว และปัจจัยของความสำเ็จ สลับกับการวิเคราะห์ คำเตือน ข้อควรระวัง

“ดีแตก” จึงเป็นมากกว่าเรื่องสั้นธรรมดา ๆ เรื่องหนึ่ง เพราะมีคุณค่าสาระ กล่าวได้ว่า **เป็นหนังสือที่ดี ควรค่าแก่การอ่าน และ แนะนำต่อผู้อ่านที่ต้องการอ่านหนังสือดี ๆ**

ในส่วนตัวของผม รู้สึกทึ่งในแรงบันดาลใจของผู้แต่ง มีความสามารถในการจดจำและสำนวนที่สะใจวัยรุ่น กล้าฉีกแนวการเขียนเรื่องสั้นที่เป็นแบบฉบับของตนเองโดยเฉพาะ

ผมอ่านหนังสือมาค่อนข้างมากขอชื่นชมเรื่อง **ดีแตก** และเชื่อว่าในวงการนักเขียนเรื่องสั้นของเมืองไทยจะมี **“ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์”** โดดเด่นขึ้นมาเป็นดาวโรจน์ประดับวงการอย่างแน่นอน

ไพบูลย์ ศิริมา

ผอ. ร.ร. มัชฌมศรีสำภาณุน

ประธานเครือข่ายที่ ๑๔ สพท.สุรินทร์ เขต ๓

๑ ก.พ. ๕๐

เรื่อง “**ดีแตก**” นี้ เรื่องราวก็พื้น ๆ และถ้อยคำบางตอน คุณ
ออกจะไม่ค่อยสุภาพ ขอกราบอภัยมาล่วงหน้าก่อนนะครับ
เรื่องนี้มีเจตนาเพื่อหวังให้เป็นอุทาหรณ์สอนใจแก่ท่าน
ผู้ปกครองนักเรียนในเรื่อง

- ความมีวิสัยทัศน์ในการอบรมเลี้ยงดู กำกับ
ติดตาม ตรวจสอบลูกหลาน
- บาป – บุญ ก่อกรรมเช่นไรย่อมได้รับผลเช่นนั้น

อนึ่ง เรื่อง บาป – บุญ เวิร์ – กรรม คนรุ่นใหม่ยุคนี้มักไม่
เชื่อ อาจเพราะยังพิสูจน์ไม่ได้ชัดเจน บางท่านก็อาย ด้วยเกรงจะ
ถูกใครก่อนว่า “โง่ - งมงาย” (แต่เวลาทำความชั่วกลับไม่ละอาย)

ก็แล้วแต่จิตใจใครใจมันนะครับ ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร แต่เชื่อไว้
ก็ไม่เสียหลายถ้าหากจะเชื่อด้วย “**ปัญญา**” ก็จะช่วยพาให้เราะงับ
ยับยั้งพฤติกรรมผิด ๆ ได้บ้าง ก็พอจะคุ้มกันอยู่มิใช่หรือ

แต่ถ้าอยากจะฉลาดทว่า “ขาดปัญญา” เพื่อหวังหาโอกาส
กระทำทุจริตต่อ ก็เชิญ!

(คนฉลาดเกมโกงบ้านเมืองเรามีรจะล้นแผ่นดินอยู่แล้ว)

หากจะยอมโง่อย่าง “มีปัญญา” สักนิดเพื่อปิดโอกาสความ
ผิดพลาดทุจริต ก็อนุโมทนา....สาธุ!

งานนี้ อัจฉริยะ อัจฉริยะ (ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน) โดยแท้

ผู้เขียนเคยได้สร้างบาปหนาสาหัสให้กับบุพการี กุศลผลบุญ
ทั้งหมดถ้าพึงมี ขอน้อมให้ที่แม่และเตี่ยเต็ม ๆ

ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์

 สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
1. ช่วยกูແ່ນ	6
2. ປູ້ມວັຍ.....	11
3. ເຂົ້າກຸ່ງ	13
4. ໂລກໃໝ່.....	16
5. ໂດດເຣີຍນ	34
6. ວິມານແມນ.....	41
7. ເສື້ອຝັ່ງຮນໆ ຮນ ສິ່ງຮັຝັ່ງເທພໆ	49

1.ช่วยญ่แทน... (ช่วยญ่ด้วย....)

พ่อแม่มีวิสัยทัศน์ เพิ่มโอกาสพัฒนาลูก
พ่อแม่ด้อยวิสัยทัศน์ ลดโอกาสพัฒนาลูก

เย็นของวันที่ 31 มกราคม 2545 ขณะที่กำลังรับประทานอาหารพร้อมภรรยาและลูกๆ กินไปก็ดูโทรทัศน์ไปเพลินๆ ก็มีเสียงโทรทัศน์(บ้าน) ดังขึ้น

กริ่งๆ กริ่งๆ

ลูกมรีบออกไปรับโทรทัศน์ที่
ห้องรับแขกด้านหน้าของบ้าน เพราะระยะนี้ที่
โทรทัศน์เข้าส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องของเขา(สอบ
Entrance) สักครู่ลูกก็เดินเข้ามาเรียก

“พ่อ ไปรับสายค่ะ”

“ใครล่ะลูก?”

“ไม่รู้ใคร เสียงผู้ชาย ห้าวๆ แปลกๆ.....”

เอ....ใครหว่า? แล้วเราก็มรีบออกไปรับสาย

“ฮัลโหล..สวัสดีครับ ผมชงชัยพุดครับ”

“เฮ้ย ไอ้ซัย” เสียงตามสายขึ้นเฮ้ย ขึ้นไอ้ ทำเอาเราถึงตักกะใจ พลันก็นึกขึ้นได้

“เฮ้ย มึงเองเบาะ นึกว่าไอ้ ไอ้ห่า...มีธุระอีหยังวะ ?” เราก็
 ล่อภาษาบ้านเกิด (อ.ศรีภูมิ) กันเลยแหละ

มันผู้นี้ก็ชื่อ **ไอ้เล้ง** ลูกเจ้าลิ้ม มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอศรีภูมิ บ้านใกล้กัน เคยต่อยปากกัน และกลับกลายมาเป็นเพื่อนสนิทกัน มาตั้งแต่ครั้งประถมต้นสมัยเรียนโรงเรียนจีน(เงงกวง) ด้วยกัน โน่น ที่สำคัญคือต้องพึ่งพามันเวลาทำการบ้านภาษาจีน(ขอลอคนะ) เพราะมันเก่งกว่าเราหลายกิโลจิค แต่เรียนไทยเราเรียนอยู่ป.4 มันเรียนอยู่ป.3 เป็นรุ่นน้องเราหนึ่งปี

“ลูกชายกูปีหน้าจะขึ้น ม.4” เสียงแว่วทางโทรศัพท์

“เออ แล้วไง ?” มันบอกเราทำไม ชักงง !

“กูจะส่งมันมาเรียนที่โรงเรียนมึง ทำยังไงวะ มึงช่วยกูแทนได้ป่ะ ?”

ฟังปัญหาปั๊บ ก็เครียดปั๊บทันทีเลย ปัญหานี้ทำความลำบากหนักใจให้กับเรามาโดยตลอด ในฐานะที่เป็นครูอยู่ที่โรงเรียนนี้ เขาก็หวังจะพึ่งพา จะช่วยก็ช่วยไม่ได้ จะไม่ช่วยก็ไม่ได้ จึงต้องหมางใจกับญาติสนิทมิตรสหายไปหลายรายแล้ว คิดดูเอาเถอะ

“ทางโรงเรียนเขาไม่ได้ให้สิทธิ์ครูอย่างนั้น ถ้าให้สิทธิ์อย่างนั้น ทั้งโรงเรียนมีครูตั้งเกือบสองร้อยคน ก็จะมีแต่เครือข่ายของครู ลูกชาวบ้านก็หมดโอกาสไปเท่านั้นเอง”

“แล้วจะให้กูทำยังไงวะ ?”

“ง่ายที่สุดก็ต้อง ส.ส., ส.ว.แหละวะ” เราหมายถึงนักการเมือง ซึ่งก็ตอบไปตามความเป็นจริงตามแนวทางแห่งสังคม(แต่ไม่ถูกต้องด้วยกฎระเบียบ) แล้วถามมันต่อ

“มึงรู้จัก ส.ส., ส.ว. คนไหนมั่งล่ะ ?”

“ไม่รู้จักเลยซักคน”

“ไอ้สินชัยที่เป็น ส.จ. อยู่ศรีภูมิฯนะ พอรู้จักมั่งคุ้นมัย ?”

เราพยายามช่วยคิด ก็ช่วยเขาทางตรงไม่ได้นี่นา ขึ้นทางอ้อมยังไม่คิดที่จะแสดงน้ำใจเอื้อเฟื้ออันเหมาะสมควรอีก มิตรภาพเก่า ๆ มีหวังบรรลัย์เรียบ !

“เออ ๆ พอรู้จักอยู่” เราเลยใจชื้นขึ้นเรื่อยเลย

“เออนั่นแหละ ไอ้มันเคยมาติดต่อขอฝากลูกและหลานของมันเข้าโรงเรียนนี้มาแล้ว มึงลองไปติดต่อมันดูนะ” เราก็แนะมันไปอย่างนี้

สรุปแล้ว ไอ้เล้งคนเดียวแท้ ๆ ที่เคยทำตัวไม่เหมาะสมตั้งแต่สมัยวัยรุ่น เลยต้องมาก่อปัญหาจนวายให้กับชีวิตของมันเอง มัน

จะรู้ตัวถึงผลกรรมที่มันได้ทำไว้หรือเปล่าหนอ แต่ถึงอย่างไรเรา
ก็ต้องหาทางช่วยเพื่อนตามควรอยู่ดีนั่นแหละ

ขึ้นชื่อว่า ‘เพื่อน’ แล้ว เมื่อมันมีเรื่องมีปัญหา เราก็ต้องใช้
ปัญญาหาทางแก้ไขให้เพื่อนจนได้สินะ

ทุกชีวิตย่อมมีความผิดพลาด ต้องรู้จักอภัยและให้โอกาสแก่
ผู้อื่น โดยเฉพาะ..เล้งเพื่อนรัก

2.ปฐมวัย

เก็บรักเอาไว้ในอก ดีกว่าหีบขกรักไปให้ใคร

เล้งเพื่อนรักคนนี้ มีอดีตเป็นลูกพ่อค้าชาวจีนอพยพที่อาศัยอยู่ในตลาดอำเภอศรีภูมิ เกี่ยวกับแม่เป็นคนประหยัคมัธยมศัและขยันขันแข็งมากในการประกอบอาชีพ ไม่หมกมุ่นในการพนัน จึงก่อร่างสร้างตัวจนมีฐานะค่อนข้างดีครอบครัวยุึ่งในอำเภอแห่งนี้

ครอบครัวนี้มีลูก ๆ หลาย

โรงเรียนแกงกว อ.ศรีภูมิ ถ่ายเมื่อปี 2512

คน นายเล้งเป็นคนที่มีสื่ และคนที่หักก็คือไอ้โส่ย ที่เป็นนายอำเภอในเรื่องนี้ี้แหละ คนจีนสมัยนั้นยังอยู่ในยุคที่ไม่นิยมส่งบุตรเรียนสูง ๆ

กันนัก แค่จบ ป.4 ตามภาคบังคับหลายรายก็จะให้ลูกหยุดเรียนภาคภาษาไทย แต่กลับให้เรียนจีนต่อในระดับชั้นปีที่ห้าและหก (โห่งวี่-หลักนี้)

พี่ ๆ ของเล้งทุกคนจึงได้เรียนแค่ ชั้น ป.4 ส่วนเล้ง จบ ป.4 แล้วเรียนจีนอย่างเดียวต่ออีกสองปีเช่นกัน แต่เพราะเป็นคนมีไอ

คิวดิเรียนเก่ง จึงคิดอยากจะเรียนหนังสือไทยต่อให้สูง ๆ เล็งก็เลย
คือแพ่งไปติดต่อสอบถามและสมัครสอบเรียนต่อด้วยตนเอง ผล
สอบเข้าก็อยู่ในลำดับต้น ๆ

จึงได้นำผลงานนี้ไปเจรจาขออนุญาตเตี้ยแม่เรียนต่อได้สำเร็จ
อีกทั้งระยะนี้ชาวจีนเขาก็เริ่มนิยมส่งให้ลูกเรียนสูง ๆ มากขึ้นบ้างแล้ว

ความเป็นคนไอคิวดิ แถมแก่กว่าเพื่อนร่วมห้อง เลยสอบ
ได้ที่หนึ่งของโรงเรียนเกือบทุกครั้ง และจบ ป.7 ด้วยคะแนน
เกียรตินิยมสูงสุดติดบอร์ดโรงเรียนเป็นเกียรติประวัติแก่งศ์ตระกูล
สืบมาจนถึงทุกวันนี้

ระหว่างที่กำลังเรียนชั้น ป.6 – 7 (สมัยเก่า) นี่เองมันก็เกิดปิ้ง
นักเรียนสาวร่วมห้องน้องของเพื่อน ชื่อว่า ‘**หมวยคิม**’ ซึ่งก็เรียน
เก่งเป็นคู่แข่งที่สูสีคู่คี่เกาะติดชนิดหายใจรดต้นคอเลยเชียวล่ะ
หน้าตาหรือก็ขาว - หมวยสวยคมอมฉลาดมาดมั่น

ตอนไอ้เล้งมาเรียนที่กรุงเทพฯพร้อมกับเรา มันถึงได้ออก
ปากเล่าระบายความในใจของมันออกมา และเราก็เป็นคนเดียวใน
โลกที่ได้รับความไว้วางใจให้รับรู้ความในใจในซอกที่หลับลึก
ที่สุดของมัน

ไอ้คุณเล้งก็มักเฝ้าพำเพื่อละเมอหาน้องหมวยคิมอยู่ต่อมา
อีกเป็นหลายปี แต่ไม่เคยกล้าเข้าไปเอ่ยวจีพูดทักทายอะไร

กับ**หมีขี้มด**สักครั้งเลย ขนาดเป็นน้องของไอ้ปุยเพื่อนซี้มันแท้ ๆ เวลาไปถึงบ้านเพื่อนมันยังไปรับประทาน ได้แต่แอบชำเลืองมอง แวบ ๆ เป็นปลากัด (เหมือนเราเป๊ะเลยพับผ่า....)

แม้วันเวลาจะผ่านไปเนิ่นนานเพียงใด หัวใจของ**ไอ้เล้ง**ก็ไม่เคยหน่ายรักจาก**หมีขี้มด**ผู้เลอโฉมคนนี้ไปได้เลย ไอ้คุณเล้งมักมีเรื่องเสนอหาใจมาพำพรรณนาให้เราได้ฟังทุกครั้งไปชี้นำ

เก็บรักเอาไว้ในอก ดีกว่าหิวยกกรักไปให้ใคร

3.เข้ากรุง

รู้เท่าเอาไว้กัน
รู้ทันเอาไว้แก้
รู้แท้เอาไว้ทั้งแก้และกัน

ปี 2510 ปิงได้เล่าต่อว่า.....เราได้เข้ามาเรียน ม.ศ.4 ที่
กรุงเทพฯ และเล้งก็ได้เข้ามาเรียนในชั้น ม.ศ.1 ที่โรงเรียน
สหคุณศึกษา ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนที่มี
ชื่อเสียงกระฉ่อนในด้าน**บาสเกตบอล**
ระดับประเทศสมัยนั้นเลยทีเดียว แต่ในด้าน
การศึกษายังไม่ถึงระดับมีชื่อเสียง

ด้านที่พัก เล้งก็พักอยู่กับญาติแถวซอยวัด
ใกล้หัวลำโพง เป็นบ้านสองชั้นค่อนข้างทรุด
โทรมและอยู่ในซอยลึก มีพี่น้องในครอบครัวพักอยู่รวมกันหลาย
คน ค่อนข้างแออัด เป็นคนจีนหัวโบราณค่อนข้างเข้มงวด ใจเล้ง
จึงอยู่อย่างอึดอัด

เมื่ออยู่กรุงเทพฯ ได้ซักระยะก็เริ่มประเมินออกมาว่าโรงเรียนที่
เรียนอยู่นั้นอยู่ในระดับไม่เป็นที่ภาคภูมิใจนัก จึงคิดจะเปลี่ยนที่
เรียนใหม่

ส่วนที่อยู่ใหม่ก็จะย้ายไปอยู่กับ**ไอ้เบ๊าะ**ซึ่งกำลังเรียนชั้น
ม.ศ.5 (ปีข้อสอบร่ว-2512)ที่**อำนวยการศิลป์** ซึ่งมีชื่อกระฉ่อนทั้ง
ด้านบู๊และบู้น เล็งก็เลยถือโอกาสย้ายไปเข้าเรียนโรงเรียนอำนวยการ
ศิลป์เดียวกันไปเสียเลย โดยมีใบสุทธิคะแนนยอดเยี่ยมจาก
โรงเรียนเดิมเป็นใบเบิกทาง

จากนั้นเป็นต้นมาเพื่อนเล้งของเราก็ก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อย ๆ
ทั้งทาง**บวก** และทาง**ลบ** เพราะที่อยู่ใหม่ใน**ซอยบ่อนไก่** เป็นการ
เช่าอยู่กับเพื่อน ๆ รวมกันหลายคนที่มาจาก**ศรีภูมิ**ด้วยกัน

เมื่อนักเล่นมาเจอนักพนัน เล่นเล่นกันมันหยด ! ก็ตั้งวงเล่น
ไพ่พนันกันเองสิครับ โดยมีเพื่อน ๆ ชาวศรีภูมิโพ้นภูเขา(คงพญา
เย็น)จากทั่วสารทิศในกรุงเทพฯมาร่วมแจม จนเราอดเป็นห่วง
ไม่ได้ ไปหามันคราวใดก็มักพบเจอแต่การเล่นไพ่ รวมทั้งคำบอก
เล่าจากปากมันเองด้วย

“ไอ้เล้ง มึงอย่าเล่นไพ่มากนักนะไอ้ห่า เดี่ยวเสียการเรียนเสีย
อนาคตหมด” เราเตือน

“เฮ้ย กูก็เล่นนิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น อยู่กับเขา เขาชวนก็
ต้องเล่นบ้างดิอะ” มันก็มีคำออกตัวไปตามประสาจี้ไฟจี้พนัน อยู่
ที่ศรีภูมิมันก็เล่นพนันมาด้วยกันกับเราตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วนี่นา

“บางที่กูก็ไม่ค่อยอยากจะเล่น แต่เขาชวน มาชวนกูเล่น ก็
ไม่รู้จะขัดเขายังไง” มันโอดโอยขอความเห็นใจต่อ ซึ่งเราก็มองเห็น

ว่ามีส่วนจริงอยู่ แต่ปัญหาสำคัญอยู่ที่ คนมันเคย ‘**สะและ**’ พุดไปก็เลยไม่ค่อยมีน้ำหนักรัก

ปีต่อมา(2512) ไอ้เป๊าะก็เรียนจบ ม.ศ.5 ทว่าสอบเอ็นทรานซ์ (Entrance) ไม่ติด เนื่องจากสมัยนั้น ม.รามคำแหงยังไม่ได้ก่อตั้ง มหาลัยเอกชนก็ยังไม่ มี ไอ้เป๊าะจึงจำเป็นต้องไปหางานทำได้ งานในบริษัทรับเหมาก่อสร้างถนนทางภาคเหนือ

ไอ้เล้งเลยจำเป็นต้องอพยพย้ายไปรวมกับก๊วนศรีภูมิพลัดถิ่น อีกกลุ่มเพื่อก่อตั้งอาณาจักรแห่งใหม่ขึ้น เลือกชัยภูมิได้ที่แถว ๆ **สุริวงค์** มีไอ้เจ้ง กับไอ้ซ้ง และไอ้โส่ย น้องชายมัน(เพ็งเข้า กทม.) มาเป็นหุ้นส่วนหารเฉลี่ยค่าเช่าห้องพักร่วมกัน

ภูมิลำเนาเดิม(ศรีภูมิ)ของเรานั้นได้ชื่อว่าเป็น ‘**แดนนักพนัน สวรรค์นักเล่น**’ อยู่เร่วว หนุ่มน้อยก้นี้ก็ล้วนมีนิสัยพนันอยู่ใน สายเลือดเหมือนกันเกือบทั้งสิ้น ขนาดเห็นเลขทะเบียนรถยนต์ ยังเอามาบวกรวมกันเป็นไฟ(เก้าแต้ม)ปอกเต็งได้เลยแหละ ทั้งไอ้เล้ง และเราต่างก็เป็นเหมือนกันอย่างมิได้นัดหมาย(**บาปนี้ก็ยังเป็นมา จนถึงปัจจุบันนี้**)จึงมีพักต้องเอยถึงสรรพคุณทางหัวพนันแต่ ประการใด ฝึไม่ลายมือเรียกได้ว่าระดับน้อง ๆ ‘**เขวชนทิมชาติ**’ เลยเชียวละ

ไก่อี้ดีไม่เกียงสนามฉันใด **นักเล่นไฟก็ไม่เกียงสถานที่ฉันนั้น** ห้องเช่าแถวสุริวงค์จึงกลายเป็นสมาคมเขวชน ‘**ศรีภูมิพลัดถิ่น**’

ยังงัยงั้นเลยเชียวะ มีการปะทะสังสรรค์กันทั้งไฟ และ สนั่นเกอร์
เป็นประจำ (แต่ไอ้ไอ้ ไอ้ซังมันกลับไม่เล่นพนันซะ)

ไม่เว้นแม้กระทั่งตัวเองที่อยู่ห่างจากพวกเขาแสนไกลถึง
พระโขนงโน้นแหละ เลยเหมือนจะเข้าทำนอง **ฝนตกชุกไหม้ไฟ**
คน.....มาพบกัน (แค่คิดก็จืดหัวใจเร็ววาววาว)

สมัยรุ่นพี่ ๆ ของเราเข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ ยุคกระโน้น ก็คง
จะเป็นอีกรอบเดียวกันนี่เอง มาอยู่กันตามลำพังไม่มีญาติผู้ใหญ่
คอยควบคุมดูแล เด็กที่กำลังรักสนุก-ก็กระนอง ก็ต้องเดินไปตาม
ทางแห่งรสนิยม แล้วอะไรมันจะมาสนุกตื่นเต้นเร้าใจได้เท่ากับการ
พนันขันต่อละ ตั้งวงง่าย ดิ๊งง่าย แต่เลิกยากส์.....

จากอดีตผิดพลาดมีอาจบ

ยังมาพบมาอย่าเหมือนกรรมเก่า

พวกรุ่นพี่ผิดพลาดทั้งเรา

ก็ยังมาคลุกเคล้าเข้ารอยเดิม

เมื่อครั้งที่เรากำลังเข้าไปมั่วสุมกับกลุ่มเพื่อน ๆ นั้น เข้าไป
อย่างเด็กไร้สติจริง ๆ ลืมคำสอนของแม่และ **‘บาดแผลของรุ่นพี่ ๆ’**
ไปหมด นี่แหละฤทธาานุภาพของ**กิเลส**แห่งทุกข์ละ ถ้าไม่มี
สติปัญญาล่วงรู้เท่าทันมันก็ย่อมมีโอกาสปั้งเปลอต้องตกลงไปใน
บ่อกิเลสอย่างง่ายดายแน่นอน

จึงเป็นหน้าที่ที่ผู้ปกครอง(ที่มีกิน)ทุกท่านจะต้องรู้เท่าทัน ทำ
ตนให้มีวิสัยทัศน์ในเรื่องนี้ บอกกล่าวให้เขารู้ล่วงหน้าให้ชัดเจน

ถึงปัญหาเกนภัยประคามีที่อาจจะไปพบเจอ ถ้าอยากให้อีกเป็น
เด็กดี ไม่พลาดเสียที่**กิเลส-อบายมุข**ทั้งปวง ซึ่งในวัยนั้นเราและ
เพื่อน ๆ ก็ไม่เคยได้รับทราบปัญหาอย่างนี้มาก่อนเลย

ส่วนรุ่นพี่ ๆ คนที่อนาคตทางการศึกษาล้มเหลวก็ผิดหวัง
เสียใจและอับอายอย่างแสนสาหัสในเรื่องอย่างนี้อยู่แล้ว ก็ไม่
อยากจะออกมาบอกเตือนแก่รุ่นน้องๆ ถึงสาเหตุที่แท้จริงแห่งการ
ล้มเหลวผิดพลาดของตนเอง อันเท่ากับเป็นการประจานตัวเองให้
รู้สึกอับอายยิ่งขึ้นไปอีก

ก็คงมีแต่เพียงบางคนอย่างเรานี้แหละ ที่ยอมเอาบาง
ประสบการณ์จริงที่ควรปกปิดน่าอับอายมาเปิดเผยเพียงเพื่อหวังจะ
ให้เป็นอุทาหรณ์สอนใจแก่ลูกศิษย์และสังคม ตามที่เคยแจ้งไว้ใน
บทกลอนว่า เพื่อผู้อ่อนเยาว์อ่านป้อนปัญญา จะได้รับรู้เท่าทันไม่ขาด
สติพลั้งเผลอหลงเสียที่ **“กิเลส”** อันเป็นเหตุมหันตภัยของมวล
มนุษย์

รู้เท่าเอาไว้กัน

รู้ทันเอาไว้แก้

รู้เท่าเอาไว้ทั้งแก้และกัน

4.โลกใหม่

ขนาดถูกคนส่งเสียให้มั่งเรียน....ก็ยังไม่สุขบ่หรีเลย
มั่งจะสุขมั่งคิดดูเอาเอง

ในยามสายของวันเสาร์ครานั้น ปิงเล่าว่า...เราก็ได้เดินทาง
จากพระโขนงไปสุริวงค์ ตรงไปหาเล้งเพื่อนรัก เพื่อหาความ
เพลิดเพลินหลังจากตรากตรำคร่ำเคร่งกับการเรียนมาตลอด
สัปดาห์ พอไปถึงห้องพัก ก็ยังเห็นพวกมันนอนหลับสนิทเป็น
ตายกันหมด ยกเว้นไอ้ไสยน้องชายที่แสนดีของไอ้เล้งผู้เดียว ที่
ออกมาต้อนรับเรา

“สวัสดีครับเฮียปิง”

“เออ สวัสดีไสย” เรารับไหว้ “พวกมันยังไม่ตื่นกันเลยหรือ?”

“ยังเลยเฮีย เมื่อคืนพวกมันเล่นไฟกันจนสว่าง”

ไอ้ไสยนั้นมันเป็นเด็กดีโดยธรรมชาติ เหล้าไม่มี บุหรี่ไม่ดูด
พนันก็ไม่แตะ กิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อย สงบเสงี่ยมเจียมหนัก
และเต็มเลี่ยนน่าเป็นห่วง ถ้าเป็นยุคนี้เห็นทีจะรอดยาก เพราะจะ
ถูกบรรดาพวกตุ๊ดตึงเอาไปเข้าพวกได้โดยง่าย โดยเฉพาะใน

โรงเรียนที่เราสอนนั้น ถือเป็นเกาะสวาทหาตสวรรค์ของพวกเขา
ตุ๊ดเค้าเลยอะดิ

สำหรับนักเรียนนักพนัน ‘นิทรารมณ’ (การนอนหลับ) ถือเป็น
สิ่งที่มีค่ายิ่ง นักเรียนย่อมเข้าใจในนักเรียนฉันใด ชงชัยก็ต้องเข้าใจ
ในเพื่อนเล้งฉันนั้น ชินะ เราจึงออกไปเดินเตร่ฆ่าเวลา(อันมีค่า)อยู่
บริเวณใกล้ ๆ แถวนั้น

กระทั่งเวลาเที่ยง ๆ พวกข้าไฟไฟพนันมันก็ได้เวลา ‘แตก’ หิว
มาก ๆ เข้าความหิวก็ปลุกมันให้ตื่นขึ้นมาแตกเองแหละ แตกแล้ว
บางรายก็กลับมาจับเอาแรงต่อ แต่ไอ้เล้งมัน ‘สะและ’ สุดขีด เพราะ
มันดันผ่าไปนัดไอ้ปุ๋ยกับไอ้เต็งเล่นส่นุกเกอร์ไว้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว
พอมันเจอเราก็ถือโอกาสชวนเราเอาเลยเชียวนะ

“ไอ้ชัย บ่ายนี้ไปเล่นส่นุกเกอร์ด้วยกันมั๊ย ?”

“เล่นกับใคร ?” เรารู้สึกตื่นเต้น เพราะยังไม่เคยเล่นมาก่อนเลย

“ไอ้ปุ๋ย กับไอ้เต็ง มันนัดกูไว้บ่ายนี้”

“ที่ไหนวะ ?” เรื่องปฏิสระอย่าหวัง โรค ‘สะและ’ กำลังกำเริบ

“แถว ๆ นี่แหละ”

“ทำไมพวกมึงถึงได้คิดมาเล่นส่นุกเกอร์วะ ?”

ที่ถามก็เพราะพวกเราในกลุ่มยังไม่เคยคิดจะเล่นส่นุกเกอร์
กันมาก่อนเลย ด้วยถือว่าเป็นเกมส์ของผู้ใหญ่เขา พวกเราเป็นเด็ก
เขาไม่ให้เข้าไปเล่นด้วยที่ไหน แถวอำเภอสรีภูมิก็เคยเห็นเขาเล่น

แต่บิลเลียดกันในสโมสร เกมส่สนุกเกอร์เคยเห็นครั้งเดียวพวก
เฮียจ้อย เฮียบ้อย เฮียเปี้ยว เฮียแดงเขาเล่นกันที่โต๊ะของแจ็กกิมลูน
หน้าโรงหนัง(2505) เรายังเคยสงสัยเลยว่า ทำไมมันมีหลายลูก
หลายสีนักวะ แต่ก็ดูสวยดี

“ไอ้ปุ๋ยกับไอ้เต็งมันมาชวนกูไปเล่นเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว วันนี้
พวกมันก็จะมาเล่นอีก”

เราให้นึกแปลกใจยิ่งนัก เพราะไอ้ปุ๋ยปกติเป็นคนสุภาพ
เรียบร้อยมาก เหล้าไม่มี บุหรี่ไม่กระสัน การพนันไม่แตะ ไม่ข้อง
แหวะโสเภณี ยามราตรีก็ไม่เคยหนีพ่อแม่เที่ยว เมื่อมันมาทำงานที่
กรุงเทพฯ และพักอยู่กับญาติซึ่งก็ยังคงคุมเข้มทางจริยธรรมยิ่งกว่า
พ่อแม่มันเสียอีก แล้วทำไมมันยังดันฝ่ามาเล่นส่สนุกเกอร์ได้วะ?!

โต๊ะส่สนุกเกอร์ในยุคสมัยนั้น(พ.ศ. 2511) สังคมไทยยังถือ
กันว่าเป็น ‘แหล่งมั่วสุม – พนัน’ สถานเดียวโดยแท้ เราจึงอด
สงสัยไม่ได้

“เฮ้ยไอ้เล้ง” ขึ้นต้นก็ ‘เฮ้ย’ กันทั้งปีแฉวศรีภูมินี้ “ทำไมไอ้
ปุ๋ยมันรู้จักเล่นส่สนุกเกอร์วะ?”

“ตอนเลิกงาน เพื่อน ๆ ในที่ทำงานชวนกันไปเล่น มันก็ติด
กลุ่มไปกับเขาด้วย เล่นได้สามสี่ครั้งคงติดใจ มันก็เลยมาชวนกูกับ
ไอ้เต็งไปลองหัดเล่นมั่ง กูก็เพิ่งเคยไปเล่นเมื่ออาทิตย์ที่แล้วครั้ง
เดียวนี้แหละ แต่วันนี้มันนัดขอล้างตาละ”

“ทำไมวะ ?”

“ก็มันเคยเล่นมาตั้งสามสี่ครั้งแล้ว มันก็ยังมาแพ้ผู้ซึ่งเพิ่งเริ่มหัดเล่นนี่หว่า....” ไอ้เล้งยี้ดออก พูดอย่างภาคภูมิใจในความสามารถของมัน

ไอ้เนี่ยมันมีทักษะทางกีฬาติดตัวมาตั้งแต่เกิดแล้ว รอบๆ บ้านมันก็คือดงพั่น สวรรค์ของนักเล่นร่นเยาว์เราดี ๆ นี่เอง ไม่ว่าจะเป็นเม็ดเต้(มะค่า) ยางยี้ด หยอดหลุม บ้อ ไฟ มีให้เลือกตั้งไม่รู้กี่วง กี่กวน สถานที่เล่นก็สวนน้ำไหม(หลังห้องแถวบ้านมัน) โรงหนัง สวนหมอเตี้ย ฯลฯ และมันก็เป็นคู่เล่นที่สูสีกับเราในเกมสัพพันทุกชนิดมาโดยตลอด

โตะบิลเลียดของเจ๊กกิมลูน ก็อยู่ติด ๆ กับบ้านมัน(หลังบ้านชนกันเลยละ) บ่อยครั้งพวกเราก็สนใจไปนั่งดูผู้ใหญ่เขาเล่นกัน กระทั่งรู้จักกฎกติการยาทเรียบร้อย!

ต่อมาพวกเราก็ยังได้มาทำโตะบิลเลียดจำลอง โดยเอาลังไม้ นำมาจึงพาดด้วยผ้า(พันคอลูกเต๋า)แทนผ้าสักหลาด แล้วตอกตะปูจึงด้วยยางยี้ดเป็นชิง ใช้ด้ามไม้กวาดเป็นไม้คิว และใช้ลูกแก้วแทนลูกบิลเลียด

บางคนที่มีฝีมือและเงินทุนก็ทำได้สวยงามเล่นมาก พวกเราเล่นบิลเลียด และผี มีเดิมพันกันจริง ๆ เหมือนผู้ใหญ่เลยแหละ มีลูกตบ ลูกเซ็ด ลูกเปลี่ยน ลูกเคนนอน เหมือนโตะใหญ่เป๊ะ

และยังมีบิลเลียดโต๊ะไม้ทำเองอีกหลายโต๊ะ หลายกลุ่ม ในหลาย
วาระ 555

สรุปแล้วแม่ไอ้เล้งจะเฟื่องมาทางสνούกเกอร์(โต๊ะใหญ่)เป็นครั้งแรก แต่ด้วยทักษะพื้นฐาน และจิตวิญญาณนักเล่นที่พวกเราถูกหล่อหลอมมาพร้อมสรรพโดยอัตโนมัติก่อนหน้านี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงเป็นต่อพวกนั้นหลายกิโลจินตน์ เมื่อปะทะกัน ไอ้สองคนนั้น(ปุย, เต็ง)ก็ยอมแพ้เป็นธรรมดา แต่ด้วยความที่เป็นเด็กค้อยเดียวสาไอ้ปุยกับไอ้เต็งมันก็ไม่เข้าใจ และก็ยังทำใจไม่ได้อีกต่างหาก โดยคิดไปว่า

‘พวกมันเคยเล่นมาตั้งสามสี่ครั้งแล้ว มาแพ็คคนเพิ่งหัดเล่นครั้งแรกได้ยังไงวะ !?’

ก็เลยส่งผลให้เกิดความกังขาขอมีนัดล้างตากันขึ้น ครั้งแรกๆ ที่เริ่มเล่น ก็ยังไม่มีการเล่นแพ้ชนะอะไรกันหรอก เพียงแต่ต้องออกเงินค่าเกมสักคนละราคา เล่นสามคน ก็ใช้อัตราส่วน 0 : 4 : 6 (0 % : 40 % : 60 %) คนชนะมากที่สุดก็ได้เล่นฟรีเป็นรางวัลเกียรติยศไป แถมคุยข่มทับเพื่อนได้อีกต่างหาก ส่วนคนที่แพ้มากก็เสียมาก แพ้น้อยก็เสียน้อย

แต่วันนี้มีเราพลัดหลงเข้าตงนักเล่นมาเป็นเหยื่อเพิ่ม ก็เลยตกลงกันใหม่ว่า ใช้ระบบ 0 : 2 : 3 : 5 คนที่เก่งที่สุดก็ได้รับเกียรติไม่ต้องควักจ่าย ทางฟรีอีกเช่นกัน

เมื่อส่นักเกอร์ยังถูกมองว่าเป็นแหล่งมั่วสุม-พนันของวัยรุ่น
(โดยเฉพาะพวกก๊วยๆ-นักเลงอันธพาล) ในกรุงเทพฯ สถานที่ตั้งจึง
มักไปหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ตามซอกหลืบของตัวอาคารตึกเป็นส่วน
ใหญ่ แต่แน่นอนก็ต้องส่งส่วยให้ตำรวจ สังคมอัปยศก็เพราะยังมี
ตำรวจอย่างนี้แหละ(แต่ก็เป็นบางคนเค้อ..ฮิ ฮิ)

มีโต๊ะสนุ๊กๆน้อยแห่งมากที่จะมาตั้งข้างถนนใหญ่ให้
มองเห็นเด่นสง่า อย่างที่เห็นกันอย่างดาษดื่นในปัจจุบันนี้

ทางขึ้นไปโต๊ะสนุ๊กๆ ก็จะเป็นชอกบันไดแคบ ๆ มีด ๆ แต่
พอถึงชั้นสอง ชั้นสามก็จะเป็นห้องโล่งที่ใช้ตั้งโต๊ะสนุ๊กเกอร์เรียง
เป็นแผงสี่ห้าโต๊ะ เปิดไฟสว่างไสวทั่วห้องราวกับเป็นสวรรค์ที่
หลบร้อน

ส่วนคนที่เข้าไปเล่นเท่าที่เห็นส่วนใหญ่ก็จะมีแต่วัยรุ่นวัย
คะนองทั้งนั้น(95 %) กิริยาท่าทางไม่ค่อยสุภาพเรียบร้อย มักสูบ
บุหรี่ คี๋มสุรา-เบียร์ บางครั้งก็สูบกัญชา ผงขาว ที่มีสภาพเหมือน
นักเลงก๊วย ๆ ก็เยอะ

อีกพวกก็มักเป็นพวกนักเรียนชายใจแตก(ทั้งสามัญและ
อาชีวะ) หนีพ่อแม่ และโรงเรียนมาแอบมั่วสุมหาความเพลิดเพลิน
จึงมักมีเรื่องขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ เป็นสถานที่ที่เยาวชน
ไม่ควรจะเข้ามาอย่างที่สุด แต่..พวกเรารักสนุกจนลืมกรังเกรงใน
ปัญหาที่ล่อแหลมเหล่านี้ไปเสียสิ้น

ครั้งแรกที่เราเห็นก็สะดุ้งอะใจ ไม่อยากที่จะเข้ามาอยู่ร่วม
ในสถานที่เดียวกันกับพวกอย่างนี้เลย แต่พอได้เล่น ๆ ไปชั่วครู่ก็
เริ่มสนุกและคุ้นชิน จึงพลอยลืมปัญหาที่ได้อะใจตั้งแต่ต้นไปสิ้น

**‘กิเลสมันทำให้คนประมาทและขาดสติอย่างง่ายดาย
เช่นนี้เสมอ’**

**พ่อแม่ผู้ปกครองที่จะส่งลูกไปศึกษาในต่างถิ่นก็ควรใส่ใจ
ระมัดระวังในเรื่องนี้เอาไว้ให้มาก ๆ ด้วยนะครับ**

ด้วยความที่เราไม่เคยเล่นสนุกเกอร์มาก่อน (เคยเล่นแต่
บิลเลียด กับ ฟี ที่โต๊ะจ๊ว) ก็ต้องฟังคำบรรยายจาก**ปรมาจารย์เล้ง,**
ปุ๊ย และ**เต็ง** ถึงกติกาการเล่น วิธีการแทง ตั้งแต่ การวางมือ การ
สาวคิว การใช้เรสต์ การฟันหัวคิว การใช้แป้ง การนับคะแนน การ
ฟาล์ว ฯลฯ (เยอะเยอะแต่ก็ยังเลือกจำได้ แต่ที่เรียนสุนัขกลับ
ไม่รับทาน..555)

ส่วนวิธีการเลือกไม้คิว การเช็กดูความตรงของไม้คิว ความ
ยาว ขนาดหรือน้ำหนักที่ถนัด ไม้คิวที่ดี เวลาสาวคิวจะต้องถื่นมือ
ไม้คิวไม่มีรอยแผลเป็นให้สะดุดมือ ไม้ต้องไม่แตก แหว่งไปแล้ว
ต้องมีเสียงแน่น ไม่สั่นสะเทือนมือ...โอ้โฮ เยอะส์

ส่วนหัวคิวนั้นต้องไม่บางเกินไป ไม่มีรอยแตกบิ่น จะมีผล
ทำให้ลูกสนุกที่ถูกแทงเปลี่ยนทิศทางและผิดพลาด คิวต้องไม่คด

หรือโก่งงอ จะทำให้แทงผิดพลาดได้ง่าย เห็นเพื่อน ๆ เอาไม้คิ้ว
กลิ้ง ๆ ไปมาบนผ้าสักหลาดของโต๊ะบิลเลียด เราก็เกิดความสงสัย

“เฮ้ย พวกมึงทำอะไรกันวะ ?”

“เชื่อกูว่า ไม้คิ้วตรงหรือคดคิวะ” ไอ้เล้งตอบ

“แล้วเขาดูกันยังไง หา ?” เราก็ถามแบบไม่ประสาเลยนั่นแหละ

“ถ้าคิ้วคดมันจะกลิ้งไม่เสมอราบเรียบ นี้อย่างนี้เห็นไหม ?”

แล้วมันก็จับคิ้วในมือเราเอาไปตรวจสอบให้

“โอเค ใช้ได้” ท่าน ‘**ปรมาจารย์**’ เล้งสรุป

จากนั้นเกมส์แปลกใหม่ใน ‘**โลกใบใหม่**’ ของวัยรุ่นอย่าง
พวกเราก็เริ่มบรรเลงกันอย่างสนุกสนานหรรษาระเบิดเถิดเทิงจน
ลืมหุ่ยต่าง ๆ ภายนอกไปเลย ขณะที่เล่น ๆ กันไป **ไอ้ปุ้ย** ก็ควัก
บุหรี่ปริ้วพร้อมไฟแช็ครอนสันอันสวยขึ้นมาเปิดฝาดังเปล้าะจุดสูบด้วย
มาดอันสุดเท่ แล้วก็ยื่นมาให้ทางไอ้เล้ง และเรา เราก็แปลกใจ
มาก(อีกแล้ว)ที่**ไอ้ปุ้ย**มันเคยเป็นคนที่เรียบร้อยสุภาพน่ารักมาก
ทำไมมันถึงมาคิดสูบบุหรี่วะ ?!

**‘การมาอยู่กรุงเทพฯมันทำให้คนดี ๆ เปลี่ยนแปลงไปได้ถึง
เพียงนี้เลยหรือวะ ?’**

เห็นไอ้เล้งมันรับบุหรี่มาสูบ แล้วก็ยื่นอีกมวนมาให้เรา เราก็
รับแบบอัตโนมัติ พอมันยื่นไฟแช็คที่ติดไฟจ่อมา เราก็จ่อดูดพรีด

แต่พ่นควันเหมือนคางคก(คนหัดใหม่)นะแหละ ชี๊ดซ้ำๆยังไม่เป็นกับเขาหรือ

ส่วน ‘ไอ้เต็ง’ วัยรุ่นที่แสนดีมันก็สายหน้าปฏิเสธตลอดทุกครั้ง ทั้งคราวนี้และในโอกาสต่อ ๆ ไปด้วย เราเองได้แต่นึกยกย่องชมเชยความใจแข็งและจิตใจที่ฝ่ดีของมัน แต่บางครั้งก็ลို့เพราะความที่อยากให้มัน ‘หางด้วน’ เหมือนพวกเรา

“ไอ้ห้าเต็งเอ๊ย มึงอะไรจะดีเกินเพื่อนเกินฝูงแท้ะ”

เพื่อน ๆ คนอื่นก็ช่วยกันเสริม แต่มันก็ยังใจแข็งสายหน้าปฏิเสธทำเฉย ไม่มีเอ่ยปากแก้ตัวใด ๆ เลย นี่แหละตรงกับสโลแกนของการรณรงค์ไม่สูบบุหรี่ หรือไม่เสพยาเสพติดในยุคปัจจุบันปะเลย ที่ว่า.....

รู้จักปฏิเสธเสียบ้าง คือภูมิคุ้มกันยาเสพติด

ทุกอย่างมีท่า ไม่ต้องพึ่งพาบุหรี่ อะไรทำนองนี้เป็นต้น

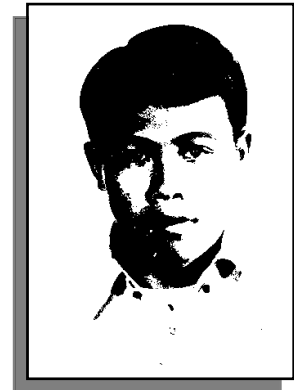
แต่ที่ยิ่งแปลกใจเราขึ้นมาอีกหลายสิบเท่าสำหรับไอ้เต็งก็อีตรงที่..... อีกห้าหกปีต่อมา ได้พบกันอีกครั้งที่ศรีภูมิบ้านเกิด ไอ้ปุ้ย กับไอ้เล้งติดบุหรี่ไปแล้วเรียบร้อย ก็ยังเห็นเป็นเรื่องธรรมดา แต่ไอ้เต็งที่ใจแข็งเด็ดเดี่ยวแต่ผู้เดียวนี้สิ มันกลับมาสูบจัดแบบมวนต่อมวนเลยเชียว นิ้วมือที่ใช้กับบุหรี่เหลืองอ๋อย ฟันเริ่มดำเป็นคราบ กระทั่งเราอดใจไม่ไหว ต้องออกปาก กระเช้าเข้าเหย่มันอีกเช่นเคย

“ไอ้ห่า.....ที่อยู่กรุงเทพฯพวกภูวนสูบ เสือกไม่สูบ อีทีนี่
กลับเป็นหนักยิ่งกว่ากูอีก”

พอพูดถึงเรื่องนี้ มันก็คงนึกแปลกใจในตัวเราที่ยังไม่ติดบุหรี่
เช่นกัน **ไอ้เต็ง**จึงถามออกมาอย่างซื่อ ๆ ว่า

“ไอ้ปู้ ไอ้เล้ง ไอ้เจ้ง ก็สูบไปแล้ว แล้วมึงทำไมยังไม่ติด
บุหรืวะ ?”

ส่วนปิงที่ยังไม่ติดบุหรืได้นั้นปิงเล่าว่า....ก็
เพราะตนมีพี่ชายที่แสนดี **เสียงา**(พี่ชายเจ็ด ที่
อาสาส่งเรียน) เคยออกปากขอเอาไว้ในวันที่ปิง
ไปขอเงินค่าใช้จ่ายรายเดือนที่อุตะเถา ระหว่างที่กำลังเรียนอยู่
มหาวิทยาลัยปีหนึ่ง(2515) เสียงาถามเราขณะนั่งรออาหารเที่ยงที่
โต๊ะในร้านอาหารหน้าสนามบินว่า

“ซัย กูถามมึงจริง ๆ มึงตอบกูมาตามตรงนะ”

พี่ชายพูดจริงจัง ตามองจ้องเป้ง จนเราอึดอัด พี่น้องวัยใกล้
กันบ้านเราก็เฝ้า ๆ มึง ๆ กันแบบนี้แหละ ก็อย่าถือสาเลยนะครับ

“เออ” เรารับคำอย่างง ๆ

“มึงติดบุหรืแล้วหรือยัง ?” ดู ดู มันจ้องเราอีกแล้ว.....

ไอ้พี่ชายคนนี้นั้นตากม ฉลาดหลักแหลม ทั่นคน จับเท็จเก่ง
อย่าไปคิดหลอกมันเสียให้ยาก ไม่เคยสำเร็จสักที ที่มันถามแบบนี้

เราก็รู้ทันมัน ว่า มันได้กลืนบุหรืจากตัวเรา เพราะมันไม่สูบบุหรื แต่เราเพิ่งกำลังริสูบ และเพิ่ญมีบุหรือยู่ในกระเป๋าสลือ

“ตอนนี้ยังวะ แต่ต่อไปไม่แน” เราตอบอย่างระมัดระวัง และอย่างตรงไปตรงมา

“จริง ๆ นะ” มันยังคาดคั้นเพื่อจะเอาให้ชัวร์

“เออ จริงร่อยเปอร์เซนต์ “ เราพยักหน้ารับคำหนักแน่น

“ถ้าจริงก็ดีแล้ว” เสียงมันเริ่มผ่อนลง “ถ้ายังไม่ติดมึงก็อย่าสูบเลยวะ **ขนาดกูคนส่งเสียให้มึงเรียนก็ยังไม่สูบเลย มึงจะสูบบึง คิดดูเอาเอง** ที่กูพูดนี้กูไม่ได้ห้ามมึงนะ แต่กูพูดให้มึงไปคิด โต้ ๆ กันแล้ว”

โอ ไฉนมันมาเหนือเมฆจริง ๆ พับผ่า....ตอนนั้นเราคิดไม่ออก และไม่เคยมตามทันมันอยู่แล้ว เราารู้สึกแต่ว่า ถ้ามันห้ามเราคงคาดแน่ **วิสัยคนบางครั้งก็ดื้อเหมือนแมว**ตรงที่ว่า เวลากดหลังมันก็จะโก่งตัวขึ้น เวลายกตัวมันขึ้น มันก็จะย่อตัวลง เวลาดึงหางมันก็จะเดินหน้า เวลาดันก้นให้ไปข้างหน้า มันก็จะถอยหลัง

สรุปแล้ว เราก็เลยต้องมาตั้งสติคิดตลอดเวลาเช่นกัน เพราะเพื่อน ๆ หลายคนในมหาวิทยาลัยก็ติดบุหรืกันแล้ว และมักยื่นให้เราสูบด้วยเสมอ ๆ และบ่อยครั้งก็ยังขอเงินเราไปซื้อบุหรืเสียอีก ก็เพราะเคยสูบของเขามาแล้วนี่

“กูคนส่งเสียให้มึงเรียนยังไม่สูบบุหรื มึงจะสูบ มึงคิดดูเอาเอง” คำเตือนข้อนี้ มันช่างมีพลังอันอมตะมหานิรันดร์กาล

จริง ๆ พับผ่า..... ตั้งแต่ปลายปี 2515 โนน สามสี่สิบปีกว่าเข้าไปแล้ว ก็ยังคงก้องในโสตประสาทเรายังอยู่เลย

แต่หลังจากเรียนจบและมืงานทำ ก็ถึงเวลาอิสระเสรีแห่งชีวิตของเราแล้ว อะไรที่คิดอยากจะทำก็ย่อมมีสิทธิ์ทำได้ จึงทำให้มีโอกาสรีลอบบุหรีถี่ขึ้น แต่เพราะความที่อยากสูบแต่ไม่อยากคิด ยังออกอาการอยาก ๆ กลัว ๆ จึงได้รอดปากเหยี่ยวปากกามาตั้งนาน

แต่ปัญหาที่เจอกลับหนักข้อเข้าไปใหญ่ คืออยากสูบแต่ไม่
อยากคิดบุหรี จึงซื้อ(สามิต14 ก้นกรอง)มาหนึ่งซอง แกะซองแล้วดึงออกมาใส่กระเป๋าสลึงแค่ 2-3 มวนเพื่อจะได้สูบน้อย ๆ นอกนั้นก็ให้นักสูบคอยเวียนกันไป เช่นอ.สุบิน บุญเชื้อง นุโลม สิทธิศักดิ์ เป็นต้น

แต่ที่เหนือความคาดหมายก็คือ เรากลับได้โอกาสสะดวกในการสูบมากยิ่งขึ้นกว่าเก่าอีกเยอะ เพราะบรรดาพี่ ๆ ที่รับบุหรีจากเราไป พอเห็นหน้าเราเขาต่างก็ยื่นบุหรี-ไฟแช็คให้ตอบแทนตลอด เลยกลายเป็นนักสูบที่ไม่ต้องพกพาอะไรทั้งสิ้น คิดดูดิ 555 (ท่านใด สงกะสัยให้ไปถามพี่ ๆ เหล่านั้นที่**บนสวรรค์**ได้เรยย....

และเหตุที่รอดปลอดภัยมาได้ก็อีกตั้งนานก็เพราะ ทั้ง**เตี้ย**
แม่ก็ตำหนิห้ามปราม และ**เจ้เนียง**(พี่หก)ก็มักต่อว่าต่อขานไม่
อยากให้สูบ จึงเป็นเสมือนปราการช่วยขวางกั้นได้อีกระดับหนึ่ง
สำหรับพี่ ๆ เราไม่ได้นึกกลัวแต่ก็นึก **เกรงมากกว่า**

กระทั่งมีลูกสาวคนแรกนี้แหละ เราถึงกับหยุดกึกเอาเลย
แหละ พุดไปแล้วก็รู้สึกละเอียดใจถึงที่มาและสาเหตุอยู่นะครับ
เล่าย่อ ๆ (พอเป็นอุทาหรณ์) ก็แล้วกันนะ

ขณะนั้น(ปลายปี 2527) ลูกสาวคนโตก็อายุประมาณหนึ่งขวบ
หลังทานอาหารเช้าเสร็จเราก็อุ้มพาลูกพามาเดินเล่นหน้าปาก
ซอยข้างโรงเรียนอนุบาลสุรินทร์ เจอ **อ.โชค** เพื่อนครูด้วยกัน(รุ่น
น้อง)ที่พักอาศัยอยู่ร่วมซอยเดียวกัน กำลังยืนสูบบุหรี่(สายฝน)
ปล่อยอารมณ์อยู่ก่อนแล้ว อ.โชคก็มีน้ำใจยื่นบุหรี่ส่งมาให้ เราก็
เลยรับมาจุดสูบ ก็ทำกันอย่างนี้มาหลายครั้งแล้ว

แต่วันนี้ ลูกคงคิดว่าเป็นของกินได้ จึงเอื้อมมือมาจะคว้าจับ
อยู่หลายครั้ง ห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง แถมยังร้องคั่นจะเอาให้ได้ หนัก
เข้า ๆ เราก็(ช่วยพอเราแหละ) เผลอหงุดหงิดจึงประชดด้วยการจ่อ
บุหรี่เข้าปากลูก ในใจคิดประชดว่า

“เฮ้ออยากดูดก็ดูดซะ”

ประสาเด็กพอดูดแล้วก็กลืนและสำลักควัน โกงคองจะอาเจียน
และร้องจ้า เราถึงตกใจและได้สติรีบทิ้งบุหรี่แล้วหันมาดูแลอาการ
ลูก และปลอบโยนลูก

นึกเสียใจอย่างมากที่ไม่นำไปทำอย่างนั้นกับลูกเลย นึก
ขึ้นมาคราใดก็ยกเสียงใจทุกครั้ง

“คนระดับครูบาอาจารย์อย่างเรา ทำชู้ ๆ ยังทำได้ยังงี้วะ!”

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เราจึงตั้งปณิธาน**ขอล้างบาป**ด้วยการ **เลิกสูบบุหรี่ตลอดชีวิต!** จะทำได้แค่ไหนก็ไม่รู้.....กาลเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์! (นี่ก็กว่า 40 ปีแล้ว.....)

ผมอุทิศสำหรับ **‘สาวไส้ให้ท่านกิน’** ท่านก็กรุณาอย่าดูหมิ่น ประณามผมต่ออีกเลยนะครับ ผมแค่ตั้งใจอยากให้มันเป็น อุทาหรณ์สอนใจแก่น้อง ๆ รุ่นหลังมากกว่า เบียร์ เหล้า เจ้าชู การพนัน ล้วนเป็นปัญหาต่อความสุขสงบของครอบครัวทั้งสิ้นนะ แหละ อย่าไปปรโลงมันเป็นดีที่ชูค.....(ไม่เชื่อกะซ้าง 555)

อีกไม่กี่เดือนต่อมา(2528) ผมได้มีโครงการพานักเรียนเอาผ้าชุบน้ำมันเบนซินมาช่วยกันลบน้ำยาลบหมึก(Liquid Paper) ที่เด็กมักชอบเอามาเขียนสกปรกบนโต๊ะเรียน แล้วก็ได้มาเห็นข้อความนี้เข้าพอดี พอดี

กรุงเทพ	ผู้ดี
กะเหรี่ยง	สายฝน
คนรวย	บุหรือนอก
คนกระจอก	ยาเส้น
คนสูบไม่เป็น	โชคดี ๆ

พูดถึงเรื่องบุหรี่ยแล้วถ้าหากไปกระเทียมนางบางท่านก็ขอประทานอภัยนะครับ มาว่าเรื่องการเล่นสนุกเกอร์ต่อไปน่าจะดีฝ่าเพลินกว่าด้วย จริงมั๊ยคะ ร้าบ5 5 5.....

แต่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องบูห์รี่ มันเป็นเรื่องสแน็กเกอร์ ก็ขอพาไป
เจอนะสนามประลองเลยนะครับ

จากบ่ายหนึ่งเศษ ๆ ที่เริ่มเล่น ก็ล่อกันจนถึงเกือบค่ำ ผลรอบ
นี้ ไอ้เล้งเล่นฟรี เราเสีย 20 % ไอ้ปุ๋ย - 30 % ไอ้เต็ง(ผู้บริสุทธิ์-ไม่
สุบเสพ) เจอ 50 % เลยทำหน้าบูดเหมือนตุ๊ดหมู ไม่พูดไม่จากับ
ใคร ไอ้หนี้สั้ยไม่เคยเปลี่ยน ตั้งแต่ครั้งเล่นเมื่อก่อนแต่ ยัยคสมัยเด็ก
ๆ แล้ว แต่ถ้าวเวลาใดที่มันได้ชัยชนะล่ะก็จะยิ้มร่าอารมณ์ดีเป็น
พิเศษเชียะ

ที่ยุติการเล่นรอบนี้ก็เพราะหิวข้าว สมัยนั้นในโต๊ะ
สแน็กเกอร์เขาไม่มีบริการอาหาร ต้องออกไปหารับประทานเอง
ข้างนอก ไอ้ปุ๋ยก็เกิดสงสัยเราขึ้นมาอีกคน ขณะกำลังรออาหารที่
สั่ง มันยื่นหน้ามาถามว่า

“ไอ้ซัย คุณถามมึงจริง ๆ เอะวะะ มึงแกลังทำเป็นเล่นไม่เป็น
ไอ้มัย?”

“เฮ้ย มันจะไปแกลังทำแพะอะไรไอ้ห่า.....” ไอ้เล้งรีบช่วย
แก้ต่างให้ “ไม่ได้เล่นเดิมพันได้เสียกันที่ไหน”

“มึงก็เห็นตั้งแต่ตอนแรก ๆ แล้วไม่ใช่หรือ” เราเสริม “กูต้อง
ถามพวกมึงตลอดทุกอย่าง ไอ้บ้า”

“แล้วมึงทำไมแทงชนะพวกกูที่เคยแทงมาตั้งหลายครั้งแล้วล่ะ?” มันจ้องหน้าจับเท็จ

“นั่นมันเป็นเรื่องของฝีมือโว้ย” เราแกล้งโวเหยมั่น “มึงเห็นมัยเกมส์แรก ๆ คะแนนกูอยู่รั้งท้ายตลอด เพิ่งมาตีตื้นเกมส์ท้าย ๆ นี้เอง ฝีมือน่าเพื่อน”

“เฮ้ย กูว่าฟลุคมากกว่า ไข่มัยปุย” แม้แต่ไอ้เต็งมันก็ยังมาปรามาสเราอีกคน

“ฝีมือล้วน ๆ เลยนะมึง” เราก็คุยโวโม้แค่เอาสนุกไปอย่างนั้นแหละ

“อูย !” ไอ้เต็งที่ยังหน้าบูดอยู่ทนไม่ไหว “ไอ้แม่นๆ นะ รอบคำนี้กูขอล้างตาหน่อยเถอะวะ”

“ไม่มีปัลล้า สบายมากเฟ” เราแกล้งล้อ แล้วพูดต่อ

“หน้ามึงน่าจะรู้จักยิ้มแย้มแจ่มใสกะเขามั่งสิวะ ไอ้हां.....เขามาเล่นเพื่อความสนุกเพลิดเพลินนะมึง” เราให้สติมัน

“เออจริงแหละ” ไอ้ปุยสับสนุน “แค่นี้ซี่เรียสทำแพะอะไรวะ”

พอตีบิกรนำอาหารมาเสิร์ฟ เราก็เลยได้เริ่มต้นกินอย่างหิวโหยและเอร็ดอร่อย พอกินอาหารใกล้จะอิ่มจึงได้สังเกตเห็นรอยยิ้มของไอ้เต็ง เริ่มพูดคุยสนทนาเป็นปกติ ไอ้हांนี้ พัฒนาแต่อายุ ไม่ยอมพัฒนาทางอารมณ์(E.Q) เลยพับผ่า.....

เมื่ออารมณ์ไอ้เต็งเริ่มคลี่คลาย รู้จักยิ้มแย้มกับเขาบ้างแล้ว ระหว่างเดินกลับไปโต๊ะสนุกๆ ก็มีการพูดกระเซ้าเข้าหาหย่อยออกล้อกันเป็นที่สนุกสนานเพิ่มขึ้น ลืมโลกภายนอก ลืมภาระหน้าที่ที่พ่อแม่มอบหมายให้มาจนสิ้น

พ่อแม่ส่งให้มาเรียนหนังสือแท้ ๆ เลือกทะเล่มาเรียน

สนุกเกอร์เสียชิบ ส่วนไอ้ปุ๋ยกับไอ้เต็งพวกมันไม่ได้มาเรียน แต่มาทำงานในโรงงานเย็บรองเท้า และพวกเราทั้งหมดก็เป็นเพื่อนห้องถิ่น(ศรีภูมิ)เดียวกันมาตั้งแต่เกิด

ภาคค่านี่ เราเดินขึ้นบันไดไปยังห้องสนุกเกอร์ชั้นบนอย่างองอาจคึกคัก ต่างกับครั้งแรกลิบลับ พร้อมกับจับไม้เลือกคิว ฝนหัวคิวอย่างคล่องแคล่ว

‘ทำไมเวลาเรียนมันไม่เก่งหยั่งงี้มั้งวะ ไอ้ห่า.....’

ทีกติการการเล่น การนับแต้มมีตั้งเยอะเยอะละจำแม่น ที่พี่สะใภ้ใช้ไปชื่อของที่ตลาดแค่สามสี่อย่าง ไม่เคยรอด ลืมสิครับ

บางครั้งที่พี่เขาตำหนิต่อว่านิด ๆ หน่อย ๆ ผ่านไปเป็นปี จำได้คิแท้ ทุกคำพูดไม่มีลืมเลือน แต่ทีเวลาเขาอบรมสอนเตือนไม่ยักจำ เรื่องเลว ๆ ชั่ว ๆ เก่งนัก

นี่แหละคือคุณ(โทษ)สมบัติของผู้จะตกต่ำล้มเหลวในชีวิตละ

น้องๆ ที่อ่านเจอถึงงมีสติ อย่าเปลอทำตามเสียละ เดี่ยวจะหาว่า ‘อาจารย์ชิง’ ไม่เตือน

“เฮ้ย รอบนี้จะเล่นกี่เกมส์วะ”

ไอ้เต็งเอ่ยถามว่า เล่นกี่เกมส์แล้วสรุปเช็คผลเป็นงวด ๆ (เพื่อจ่ายค่าเกมส์)

“ห้าเกมส์ เซคบิลเลย” ไอ้ปุ้ยตอบ เพื่อน ๆ ก็โอเคชिकाเร็ดกว่าจะถึงตีห้า ของวันอาทิตย์คิดไม่ถูกเลยว่าเล่นกันไปได้กี่เกมส์ เดินจนขาลาก(จากกรุงเทพฯ ถึงเชียงใหม่โน่นมั้ง) ต่างก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปตาม ๆ กัน

ไอ้เต็งผู้หน้าบูด แต่เสียเงินน้อยที่สุด เพราะมันยอมแพ้ตั้งแต่หกทุ่ม มันใจปลิวมาตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ เล่นเมดแต่ ยางยืดโน่นเลยต้องเป็นฝ่ายนั่งชมบ้าง จีบหลับบ้าง เรากับไอ้เล้งเสียพอ ๆ กัน ไอ้ปุ้ยเลยครองแชมป์เสียมากตามเคย เลยต้องเก็บความแค้นให้มันแน่นคับอกเป็นคำรบสอง.....

ในวันศุกร์สุดสัปดาห์ถัดมา ความที่คาดว่าไอ้ปุ้ย-ไอ้เต็งต้องแอบไปชุ่มซ้อมเพื่อเพิ่มวิทยายุทธไว้ปราบพวกเราในวันเสาร์ที่จะถึงนี้เพื่อเป็นการล้างแค้นแน่นอน

เพื่อเพิ่มความมั่นใจไม่ยากตกเป็นรองให้พวกมันบีเอา เราก็ต้องฟังหลักการของ ‘อาจารย์ชิง’ ที่ว่า

ก่อนออกศึกควรฝึกปรือให้มีพร้อม
และจงยอมอย่าฝืนถ้าขาดฝึก

จง ‘รู้เขา รู้เรา’ ให้ลุ่มลึก
จงอย่าฮึกอย่าขลาดประมาทคน

หรือ

จะสมาธิยังต้องกำหนดจิต
จะทำธุรกิจ ก็ยัง ต้องวางแผน
จะสร้างบ้าน ก็ยัง ต้องวางแผน
จะเล่นสนุก แท่งไม่แม่นยำ ได้อย่างไร

หลังจากกลับจากโรงเรียน เราก็รีบกระวีกระวาดอาบน้ำ
แต่งตัวแล้วออกเดินทางไปพบเพื่อนเล้งที่สุริวงค์ทันที ตั้งใจว่าจะ
มาซ่อมล่องหน้าเพื่อลับคมหอกคมดาบไว้เชือดเจ้าหมูปุย และไอ้
เต็งจอมบุดให้ตูดปะกระเป๋াপล้นเลยเชียว

ตลอดเส้นทางบนรถเมล์ เราจึงมีแต่ความกระหึ่มยืมย่องกับ
เกมส์อันเร้าใจที่จะมีในวันรุ่งขึ้น ลืมหน้าที่อันสำคัญที่เฮียงา
อุตส่าห์อาสาส่งมาให้เรียนเสียสนิท ไม่ได้คิดเลยว่า *‘ความ
ล้มเหลวของน้อง ก็คือความหม่นหมองของพี่’* นั่นเอง

นี่แหละที่เขาเรียกว่า **‘ไม่เห็นโรงศพ ไม่หลังน้ำตา’** ละ ได้
กับเราแท้ ๆ เทียว ลองติดตามดูดิ

การลับคมหอกคี่นั้นประเดี๋ยวกับเพื่อนเล้ง เป็นไปอย่าง
ดุเดือดเลือดพล่านเกินคาด เพราะมีค่าเกมส์เป็นตัวตั้ง เราสองคน
เป็นผลหาร ตกลงกันในราคา 40 : 60 (คนแพ้จ่าย 60 %)

ด้วยความที่ต่างคนก็ต่างไม่ยากแพ้ยและไม่ยากเสียมาก จึง
ออกวิทย์ยุทธ์เต็มร้อย สุดท้ายเราก็ตกเป็นรองแต่ก็สู้สปีดกันได้
ลั่นตลอดทุกเกมส์ ช่วงท้าย ๆ เราบอกไอ้เล้งว่า....

“วันนี้ห้ามเกินห้าทุ่มนะ” เราเป็นคนตื่นคิด

“ทำไมจะเลิกเร็วนักวะ?” ไอ้เล้งสงกะลวย เพราะเจอกัน
เมื่อไหร่ก็มีแต่ตีห้าแท้ ๆ

“ต้องเก็บแรงเอาไว้เชือดหมูไ้” เราให้เหตุผล

“เออจริงด้วย” มันเออออห่อหมกด้วยดี

คืนนั้นเรานอนค้างที่ห้องพักกับ ไอ้เล้งเพื่อนรักเพื่อกะรอ
เชือดหมูปุ๊ยสถานเดียว(ส่วนไอ้เต็งมันของตาย จะแตกมันทั้งบูดๆ
นั้นแหละ).....ขอภัยที่ใช้ภาษาจากบรรยากาศเก่า ๆ นะครับ

วันรุ่งขึ้นพวกเราก็นั่งเฝ้ารอจะจ้างปึงตอรอสับพวกมันลูกเดียว

ถึงบ่ายโมงครมามาเวลาเหมาะ

เหตุก็เพราะเคยมาเวลาเก่า

กระทั่งบ่ายเกือบเย็นไม่เห็นเงา

หลอกให้เรารอเก้อ...เหม่อจนเซ็ง!

หวัค้ำไอ้หมูปุ๊ยมันถึงเพ็งโทรฯมาบอก(สมัยนั้นยังไม่มีมือถือ
นะไอ้หนู-เดิมทีหวังแต่ว่าให้นักเรียนอ่านนะครับ)

“เฮ้ยไอ้เล้ง กูคิดธุระต้องทำงานโอทีวะ” (O.T. = Over
Time – ทำงานล่วงเวลา)

“ไอ้ห่า..แล้วทำไมไม่เลิกโทรฯมาบอกแต่เนิ่น ๆ วะ พวกกู
รอเชือดหมูตั้งแต่เช้าโน่น”

“ไอ้สัตว์...เจอกันไฟท์หน้ามึงจะหนาว”

“กูจะหนาวหรือว่ามึงจะหนักันแน่วะไอ้หมู” ไอ้เล้งออกลีลา
สำนวนชวนยั่ว

“เออ...เจอกันแล้วมึงจะรู้ ใครเป็นหมู กูหรือมึง”

“มึงแน่จริงมึงมาคีนี่เลยมะ กูกับไอ้ซัยรอะจะเชือดพวกมึง
อยู่แล้ว”

“เสียดายโว้ย คีนี่กูก็ติดงานอีกนะแหละไอ้ห่า... ทาง
โรงงานเขาเร่ง เพราะมีออเดอร์(Order – ใบสั่งซื้อ)เข้ามาเยอะ
เอาน่า...อาทิตย์หน้าพวกมึงเตรียมพบศึกหนักก็แล้วกัน....”

“อูย ! มึงอย่าคุย ถึงเวลาแล้วพวกมึงอย่าหนีเหมือนวันนี้อีก
นะโว้ย”

“ไอ้เห...กูไม่ได้หนี....” มันพูดยังไม่ทันจะจบความ ไอ้
เล้งสวนมับทันควัน

“มึงไม่ได้หนี แต่มึงไม่กล้ามาเล่นใช่ไหม?”

“แล้วอาทิตย์หน้าพวกมึงจะรู้ซึก” แล้วมันก็ขอวางหูเพราะ
 หนิงงานมาโทรฯแจ้ง นานนักอาจเดือคร้อน(เจ้านายจะดำเอาอะดิ)

แหม..พวกเรารู้สึกว่าวางแผนไว้อย่างดี เลยดีลังกาหางายเก่ง
 เซ็งมะก้องค้อง อยากจะกลับบ้านพัก(พระโขนง ซอย 81)เพื่อทำ
 การบ้านที่ครูให้มาตั้งเยอะ แต่อีกใจก็ยังไม่อยากสนุกต่อ

“เฮ้ยเล้ง ภู่ว่ากูกลับก่อนดีกว่าวะ การบ้านอ้อเลย”

“ไอ้ห่า...อุตสำห่อสังขารมาถึงที่แล้วยังจะเสือกกลับอีก”
 ท่านเล้งกรุณาอบรมบ่มนิสัย

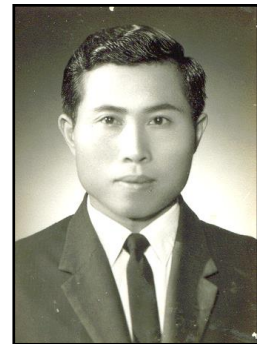
“เออจริงแหละ” ไอ้เจ้ง ไอ้ซ่ง ไอ้ปู้ และอีกบางคนก็มา
 ช่วยกันทัดทาน

“ป๊ะๆ ไปหาเล่นสนุกกันต่อดีกว่า” แล้วเพื่อนรุ่นน้องอีก
 สามคนก็ร่วมพากันไปหาความสนุกสนานยังแดนสุขาวดีศรีสุริ
 วงศ์อีกอย่างเคย

นี่แหละเหมือนที่คำโบราณเขาพูดไว้ไม่ผิดเพี้ยนเลยว่า ‘**ชวน
 ไปทำบุญ หดหัวเหมือนเต่า ชวนไปกินเหล้า มึงห้ากูลิบ**’ อภิโช
 อภิถัง กาละมัง สังกัง.....

และเมื่อถึงวันศุกร์ต่อมาอีก เลยหายกระดึกระด้าไปเยอะ ขอ
 นอนพักตอบจดหมายแฟนให้ชื่นใจหน่อย อุตสำห่อคอยลุ้นใจ
 แทบขาดว่า เขาจะตอบรับไมตรีจากพี่ซิงไหม ก็คนรักเก่า

อภิอมตมหานิรันดร์กาลจากอำนาจเจริญ สมัยเรียนมัธยมต้น
ด้วยกันนะแหละ พอดีเขาก็เข้ามาเรียนต่อที่ กทม.เหมือนกับเรากำลัง
ความละเอียดในเรื่อง **‘ห้องเรียน หัวรัก’** นะแหละ ใครอยากรู้ว่า
ประตู่ใจของ **‘ชายชิง’** มันหวานแหววขนาดไหน ก็ต้องไป‘เปิด
เบิ่งๆ’ เอาเองเด้อ....สืบอกให้

รุ่งขึ้นได้เวลา ‘เชือดหมู’ ช่วงนี้เฮียตี๋(พี่ชาย
คนโตของผม)ออกเดินสายไปต่างจังหวัด(ขาย
อะไหล่รถยนต์) เราเลยออกไปไหนมาไหนได้
อย่างสะดวกโยธิน พกเงินไปตั้งห้าร้อยฝ่าๆ จะเอาไปเย็นกับหมู
แต่เนื่องจากสัปดาห์ที่แล้วมีปัญหาพวกมันมากันไม่ได้ เสาร์นี้
เสียใจจัด จึงขอเพิ่มเวลา ‘ประหาร’ เป็นเก้าโมงเช้า โดย**ไอ้ปุย**เป็น
ฝ่ายโทรฯมานัดตั้งแต่ค่ำวันศุกร์แล้ว

“เฮ้ยไอ้เล้งโหลยโท้ย เสาร์นี้พวกกูพร้อมเต็มร้อย มึงนัดเวลา
มาได้เลย” คำพูดมันทำให้ไอ้เล้งแปลกใจ

“ถึงหอกูเที่ยงๆ ได้ไหมล่ะ” ไอ้เล้งทำเพิ่มเวลาเร็วขึ้น
เพราะจากเดิม เคยบ่ายโมงเศษๆ

“อาไร เที่ยงมันเข้าไปโวย” ไอ้ปุยออกอาการเหิมเกริม

“มึงอย่าลืลาไอ้หมูตอน จะเอาเวลาไหนว่ามาเลย” ไอ้เล้งชัก
รำคาญ

“เดี๋ยวมึงก็รู้ หมูตอน หรือ หมูเขียวตัน” คำพูดของไอ้ปุย บ่งบอกความนัยแปลก ๆ

“มึงไม่ต้องมาโม้ เอาสิบเอ็ดโมงเลยมะ” ก็คือ 11.00 น.นั่นแหละ

“สามโมงเช้า เก้านาฬิกาเลยสิเพ” ไอ้ปุยทำตามตามสายโทรฯ มีเสียงไอ้บุดก้ากับอยู่แ่ว ๆ

“ได้เล้ย มึงมาเลย พวกกูรอพร้อมจะเชือดพวกมึงอยู่แล้ว” ไอ้เล้งยวนยั้วรัวลิ้นโวโต้ตอบ

“มึงอย่าลืมนะ **ไอ้ชัย** มารับคัมภัณฑ์ของพวกกูด้วยนะ” แล้วมันก็แห่ต่อ “ไอ้ห้าเสือกมาตัมพวกกูหาว่าไม่เคยเล่นมาก่อน อูยส์...คนไม่เคยเล่นมาก่อนจะเล่นได้ขนาดนี้หรือวะ”

“แล้วมึงรู้ได้ยังไงวะ ก็มันเป็นเพื่อนกูตั้งแต่เกิด ถ้ามันเคยเล่น กูก็ต้องรู้สิวะ”

“อย่า ๆ กูไปถามเพื่อนกูแล้ว มันบอกว่าเป็นไปไม่ได้ที่มือใหม่ไม่เคยแทงมาก่อนเลยจะเล่นชนะกูได้ เพราะเพื่อนกูที่เล่นมานานมันยังกินกูไม่ลงเลย พวกมึงอย่ามาหลอกกูเลยว้า....”

“กูไม่ได้หลอก แต่กูไม่รู้จริง ๆ เดียวเจอมันพวกเรากอยไล่เบียดมันคุกกี้ได้ กูก็อยากรู้เหมือนกันแหละ เพราะอาทิตย์ที่แล้วมึงไม่มา กูเลยควลงกะมันเป็นสิบ ๆ เกมส์ก็สูสีกันตลอด”

วันเสาร์เช้านั้น เราได้ไปถึงสุริวงค์ก่อนพวกไอ้ปุย ตอน
หนึ่งของการพูดคุย ไอ้เล้งได้เอ่ยถามเราว่า

“ไอ้ชัย ไอ้ปุยมันยังปักใจไม่เชื่อว่ามึงเพิ่งหัดเล่น”

“อ้าว ก็มึงเคยเห็นกูเล่นที่ไหนหรือเปล่าล่ะ?” เราท้วง

“กูก็บอกมันอย่างนี้แหละ แต่มันหาว่ามึงแกล้งหลอก
มันอะดิ”

“กูจะหลอกทำแพะอะไร ไม่ได้หวังจะหลอกกินเดิมพันกัน
ซักกะหน่อย ไอ้ห่า...แล้วทำไมมันคิดอย่างนี้ได้วะ ?.”

“มันว่าเพื่อนมันบอก ขนาดเพื่อนมันเล่นมาตั้งนานยังกินไอ้
ปุยมันไม่ค่อยจะลง แล้วมึงไปชนะมัน เพื่อนมันก็คิดว่าไม่น่าจะใช่”

“อ้อ...ไอ้ห่านี่สงสัยมันไปซุ่มซ้อมกับเพื่อนมันแน่ ๆ เลย มึง
ว่าแหมะ?” เราหันไปถามไอ้เล้ง

“เออ กูก็ว่ายังงั้นแหละ โอ้โฮ คราวนี้มันดูคักก็อีกเหิมหน้าดู
ขอเพิ่มเวลาเล่นด้วยนะ มึงเตรียมตัวให้ดี ๆ เล่นระวัง ๆ อย่า
ประมาทนะมึง เกมส์แรก ๆ อย่าเพิ่งลุย ต้องดูที่ทำอาการมันก่อน”

ขณะที่กำลังพูดคุยวางแผนกัน ก็เหลือบเห็นไอ้ปุยกับไอ้เต็ง
หน้าบูดเดินตูดบิดลิว ๆ มาแต่ไกล ไอ้สองคนนี่มันทำงานใน
โรงงานทำรองเท้าแฟชั่นๆเหมือนกัน บ้านพักก็อยู่ทางเดียวกัน
เลยได้มาพร้อม ๆ กัน

“เฮ้ย จะแวะพักกินน้ำก่อนมั๊วะ พวกมึง ?” ไอ้เล้งทักทาย

“เสียเวลา” ไอ้เต็งหน้าบুদ্ধวนกลับทันที “ว่าแต่พวกมึง
เถอะ พร้อมหรือยังละ ?”

“กูก็รอแต่คำนี้เอง” ไอ้เล้งพูดยิ้ม ๆ “รอมานั่งแต่วันเสาร์
ที่แล้วโน้น แม่..หนีหางจุกตุค”

มันทวนความหลังหวังเหย่ให้เกิดบรรยากาศ

“ไอ้สัตว์.....” ไอ้ปุ๊ยกขาจะเข้ามาถีบ ก็หยอกล้อกัน
ธรรมดา ๆ นั้นแหละ

“โอเค ยังนั่งไปเลย” ไอ้เต็งออกอาการอยากล้างแค้นเต็มที่

แล้วบรรดาวัยรุ่น วุ่นเล่นจาก ต.จ.ว. (ต่างจังหวัด) ก็พลัด
เข้าสู่ลานประหาร(อนาคต)อย่างไม่รู้ตัว ด้วยความเหิมฮึกคึก
คะนองและขาดสติ ลืมเจตนา ความรับผิดชอบ ชั่วดีไปชั่วขณะ

เมื่อถึงโต๊ะสนุ๊กๆ ปรากฏว่ายังไม่มีใครเข้ามาเล่นเลยสักโต๊ะ
มีแต่พวกเรานี้แหละที่ใส่ใจและขยันหมั่นเพียรเป็นเลิศ มาเป็น
เกียรติเปิดเล่นเป็นโต๊ะแรกของวันเลขนะเด้อ..555 ทำเอาลูกเล็ก
เจ้าของโต๊ะถึงกับยิ้มแฉ่งแจ่มใสเห็นพื้นหลอ เข้ามาโอภาปราศรัย
ต้อนรับด้วยไมตรีจิตดูญาติสนิทเลยทีเดียว..555

เมื่อต่างคนต่างเลิกไม้คิวได้แล้ว ก่อนจะเริ่มเกมสไอ้ปุ๊ยซึ่ง
พกความเชื่อมั่นมาเต็มร้อยก็เลยเป็นฝ่ายเต็มเชื่อ

“เฮ้ย กูว่ามี**เดิมพัน**ติดปลายคิวชักนิด ดิมะ ?” มันทำไปทาง
ไอ้เล้ง

“เออ ก็ได้” ไอ้เล็งพันธุ์ไก่ชน เล่นพนันกันมาจนชินแล้ว
ก็เห็นเป็นของธรรมดา

“ไอ้ชัยล่ะ” ไอ้ปุ้ยหันมาถาม

“เล่นก็เล่น” เราตอบแบบไม่เต็มร้อย ก็มีเงินน้อยนี่หว่า

สมัยอยู่อำเภอศรีภูมิก็เล่นพนันเป็นปกติจิตใจก็ชินชากล้าได้
กล้าเสียตามสภาพ แต่ในระยะหลัง ๆ ตั้งแต่ย้ายออกไปเรียนชั้น
ม.ศ. 1-3 ที่อำเภอเจริญ เราก็ไม่เคยได้เล่นการพนันต่าง ๆ อีกเลย
เมื่อปิดเทอมกลับบ้าน(ศรีภูมิ)คราใด เจอเพื่อนฝูงเก่า ๆ จะเล่น
พนันกับเขาแต่ละครั้ง ใจมันสั่นเริ่มปอด ๆ อย่างไม่ชอบกล ใจไม่
ชิน ใจไม่กล้า ใจไม่ใหญ่ และใจไม่ค่อยถึง(ใจไม่ค่อยได้เสริมโย
เหล็ก) โดยเฉพาะเวลาเสียมาก ๆ หรือต้องเพิ่มเติมพัน อาการจะยิ่ง
กำเริบ ลองดูหลายครั้งแล้ว ‘ใจ’ มันคนละเบอร์ ไปไม่รอด เริ่ม
รู้สึกว้า..ไม่มีความสุข และสนุกกับการเล่นทุกครั้งเลย จึงได้ค่อย ๆ
ถอยห่างจากการพนันขั้นต่อตั้งแต่นั้นมา

มารู้ตัวในภายหลังว่า ‘นับเป็นโชควาสนาอย่างมหาศาลของ
ชีวิตจริง ๆ ’ ไม่อย่างนั้นคงได้เป็น ‘จีพั่นจิ้นสมอง’ ชีวิตคงยัง
จะต้องจมปลักอยู่กับการพนัน และเป็นคนล้มละลายทางอนาคต
เหมือนเพื่อน และรุ่นพี่อีกหลาย ๆ คนที่เขาเป็นกันไปแล้วแน่นอน
ยิ่งแต่เราเองเป็นคนไอคิวเตี้ยไอเดียต่ำ ๆ อยู่ด้วย จะเอาอะไรไปสู้
ใครเขาได้ล่ะ (ยิ่งเล่นไฟรั้มมี หรือ ไฮโล ก็ยิ่งต้องยิ่งใช้สมอง)

คุณสมบัติประจำตัวที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของนักพนันที่ควรมีก็คือ ‘**ชาวปัญญาไหวพริบ**’ นี่แหละ คนโง่รังแต่จะไปเป็นเหยื่ออันโอชะให้เขาเท่านั้นแหละ

คำสุภาษิตที่ว่า ‘**คนโง่ ย่อมเป็นเหยื่อของคนฉลาด**’ ยังใช้ได้เต็มร้อยในเรื่องของการพนัน

เด็ก ๆ ที่เรียนไม่เก่งทั้งหลายของจงเชื่อ ‘อาจารย์ชิง’ เกอะ แม้แต่คนเรียนเก่งก็ไม่ควรไปริหัดเล่นเช่นกัน เพราะการพนันมันเป็น ‘**อบายมุข นำทุกข์มาสู่ชีวิต**’ โดยแท้ นับเป็นสัจวาจาอันอมตมหานิรันดร์กาลจริง ๆ

‘**นักพนัน**’ จะได้รับการดูถูกและหวาดระแวงจากสังคม การพนันทำให้ครอบครัวแตกแยก คนถูกฆ่า หรือฆ่าตัวตายเพราะหนี้สินพนันก็มีให้เห็นมานักต่อนักแล้ว

ยิ่งถ้าเป็นสตรีด้วยแล้วยังไม่ควรริเล่นเป็นที่สุด เพราะจะเสียทั้งเงิน และเสียทั้งตัว จึงเคยได้ยินการเสวนาฮาเฮในหมู่นักพนัน ด้วยข้อความหยาบโหลนตอนหนึ่งที่ว่า

“ผู้หญิงกับผู้ชาย เวลาเล่นไพ่กัน ใ้จู้กับใ้จิม มันก็คุยกันด้วยนะ” อันนี้**ปาสวด**เป็นคนพูดขึ้นในโต๊ะสนุ๊กเกอร์เฮียหมาน้อยเมื่อปี 2521 ด้วยคงเพราะเห็นกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อย ๆ

เราก็ยอมรับว่า **จริง!** (เป็นบางรายนะ แต่ก็จัดเป็น ‘กลุ่มเสี่ยง’ ละ)

ทว่าเรื่องนี้มิใช่เรื่อง 'ไอ้จู้ บู้ ไอ้จิม' แต่เป็นเรื่อง 'ดีแตก' จึง
ขอแหวกว้ายไปสู่กระแสนธารแห่งความอัปโชคต่อไปดีฝ่า.....

(เดิมที่ได้ตั้งชื่อเรื่องนี้ว่า “ผู้อำภัพ”)

“แล้วตกลงจะเล่นกันยังงัย ?” เราซึ่งยังไม่รู้จริง ๆ ถามขึ้น

ไอ้ปุยมองหน้าเราเหมือนพยายามจะจับพิรุธอะไรสักอย่าง
จากนั้นก็มิขอลงเรื่องการเดิมพันโดยคิดค่าเกมส์ลงขันกันเกมส์
ละสิบบาทต่อคน ส่วนค่า 'กา' คิด กา ละสามบาท เรียกสั้น ๆ ว่า
“สิบกาสาม” หรือ “10 : 3” (นักเล่นสνούกเกอร์รุ่นใหม่อาจจะไม่
รู้มั้ง เพราะกติกาเดิมพันแบบนี้ สมัยนี้เขาไม่เล่นกันแล้ว....เขาจะ
ใช้แบบ ระบบไฟฟ้า)และก็ขออภัยสำหรับท่านที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ

ยิ่งเพิ่มเดิมพันก็เหมือนยิ่งเพิ่มน้ำมันเข้ากองไฟ ความตื่นเต้น
เร้าใจจึงเพิ่มขึ้นอีกทบเท่าทวีคูณ

เริ่มเกมส์แรก ไอ้ปุยซึ่งได้แอบเตรียมการซุ่มซ้อมมาอย่างดี
ออกอาวุธได้แน่นนอนและเนียนกว่าเดิมมาก ไอ้เต็งก็อาการ
ใกล้เคียงกัน ฝ่ายพวกเราก็ได้แต่เหลือบมองตากัน และเป็นอัน
เข้าใจได้ว่า 'จริงตามคาด'

พวกมันถือเป็นทีมฝั่งธนฯ(บุรี) ที่พวกเราทีมฝั่งเทพฯจกแพ
ไม่ได้ จึงแข็งใจและเพิ่มความตั้งใจอีกสุด ๆ เพราะนอกจากจะต้อง

เสียค่าชั่วโมงให้โตะแล้ว ยังต้องมาเสียหนัก ๆ เพิ่มขึ้นจากค่าเดิม
 พันอีกต่างหาก ที่สำคัญเงินในกระเป๋าเรานี้สิ มีจำกัดทีเดียว

สามสี่เกมส์ผ่านไปสถานการณ์ฝั่งเรามีแต่ตรงกับทรุด พวก
 เราต้องควักทุกเกมส์ มากบ้างน้อยบ้าง **ไอ้เล็ง**ดูมันไม่ค่อยมีอาการ
 ใจเสียเท่าไร เพราะชินการเดิมพัน และเงินมีมากพอ แต่ไอ้เรานี้
 ชีเบี้ยน้อยหอยน้อย ชักเริ่มอึดอัดใบหูร้อนน่า ใบน้ำตึงเปรี้ยว
 เพราะร่อยหรอลงไปเรื่อย ๆ

ไอ้เล็งคงรู้ใจและเป็นห่วง ในช่วงหนึ่งมันก็เข้ามากระซิบ
 เตือนเราให้เน้นเรื่องการกันทำ อย่าเพิ่งไปบู๊สู้กับมัน ต้องใช้
 หลักการประคองตัว รอจังหวะสองเวลาเขาพลาดจึงค่อยสอยกลับ
 เอาคืนตาม ‘ตำราอาจารย์ชิง’ ที่ว่า

ยามเขาแน่นแ่นสู้เขาเราก็เสร็จ
 มือเขาเด็ดแ่นสู้เขาเราก็เป่
 ยามเขาเฮงแรงสู้เขาเราก็เซ
 ต้องหันเห ชิง – ฉาก อย่าหนักใจ

ยามเขาพลาดเมื่อใดค่อยใส่คืน
 มันจะยืความแน่นได้แค่ไหน
 เดี่ยวคงเหนื่อยหรือประมาทพลาดเมื่อใด
 จึงค่อยใส่มันกลับให้ยับเยิน

แต่ถึงอย่างไรพวกเราก็สู้สุดฤทธิ์ จิ้นถอดใจยอมแพ้ง่าย ๆ ก็
 อายพวกมันตายห่า ยิ่ง**ไอ้เต็ง** ‘จอมบูด’ ด้วยแล้ว วันนี้ดูมันเรีงว่า
 อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใสหน้าตะเป็นพิเศษ ก็กำลังได้เติมพั้นนี้หว่า
 ยั่วเหยย้งงักยี้ม ม..... ไอ้อ๊อบอาย ! พวกเราจึงต้องหันมาใช้วิธีเล่น
 โดยเน้นลูกกันท่า ยึดห่าง ๆ ไกล ๆ (เพื่อชะเวง-ภ.เขมร) กันท่าเข้าไว้

กระทั่งถึงเที่ยงครึ่ง(12.30 น.)จึงได้เวลาหยุดพักเพราะเริ่ม
 เหนื่อยและหิวข้าว เช็คบิลค่าเกมส์และเติมพั้นเรียบร้อยเราเสียไป
 สามร้อยกว่าบาท เหลืออยู่ในกระเป๋าแค่สองร้อยนิด ๆ ส่วนไอ้
 เล้งตอนท้าย ๆ ตีกลับคืนได้บ้าง จึงเสียแค่ร้อยกว่าบาท **ไอ้พวก
 ผังธนาฯแตกเรียบ !**

ระหว่างรับประทานอาหารเที่ยงก็มีการสรวลเสเฮฮาอย่าง
 สนุกสนาน โดยเฉพาะ **‘ไอ้บูด’** วันนี้หน้ามันยิ้มระรื่นขึ้นบาน
 อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทำความหมั่นไส้ให้กับพวกเราชาวฝั่งเทพฯ
 ยิ่งนัก แต่ก็ต้องเก็บซ่อนอาการไว้ในใจ จิ้นผล่อออกอาการไปก็จะ
 คุณ่าเกลียด เพราะเคยต่อว่าเขาไว้แล้วนี่นา

บ้ายโมงเศษก็ได้เวลาไปขึ้นเจียงให้**ไอ้พวกผังธนาฯ**เชื่อดต่อ
 ถอยได้ไงเสียศักดิ์ศรี**ชาวเทพฯ**หมดนะเซ่ พอถึงที่ ปรากฏว่ากลับ
 มีพวกวัยรุ่นหลากหลายกลุ่มเข้ามาเล่นเต็มทุกโต๊ะ

ลุงเล็กเจ้าของโต๊ะกุ๊กจ๊อมมาต้อนรับขับสู้โอภาปราศรัยเอาใจ
 พวกเราอย่างดี (ผิดกับเมื่อคราวที่เห็นพวกเราเข้ามาครั้งแรก ๆ ลิบ

ลับ) เพราะเรารู้แล้วว่าพวกเรา**เป็นตัวเงินตัวทอง** เพราะเล่นทน
เล่นนาน ถึงสว่างทุกครั้งทำรายได้ให้แกดีกว่าวัยรุ่นนกลุ่มอื่น ๆ

จัดเป็นลูกค้าชั้นดีประเภท **‘ตัวเงิน-ตัวทอง’** (เหมือนตัว
ตะกวดมั้ง)

“เชิญนั่งก่อนคร้าบ” แล้วแกก็เอาถาดแก้วพร้อมเหยือกน้ำ
เย็นมาบริการเป็นพิเศษ ยิ้มรำโซว์เหงือกดำฟันหลอหลายซี่

“รอแป๊บเดียว เดี่ยวผมจัดการให้ รับรองไม่นาน” ความที่
แกกลัวพวกเราจะเปลี่ยนใจไปหาโต๊ะที่อื่นที่อยู่ใกล้ ๆ แลวนั้นเล่น
แทน แกเลยไปเจรจากับโต๊ะของวัยรุ่นนกลุ่มหนึ่งให้ ดูอาการแล้ว
คงสนิทกันมากและพอขอกันได้ แต่ไอ้เลี้ยงกับไอ้ปู้ยรีบเดินตามไป
บอกลุงเจ้าของโต๊ะว่า

“ลุง ๆ ไม่ต้องหรรอครับ พวกผมรอได้ “

“ไม่เป็นไรครับ พวกผมคนกันเองขอกันได้อยู่แล้ว” ลุงตอบ
แบบผู้กว้างขวางอย่างเอาใจ

“เชิญเลยครับ” วัยรุ่นคนหนึ่งหันมายิ้มแย้มกับพวกเรา
“พวกผมกำลังจะเลิกเล่นพอดี จะออกไปธุระข้างนอก”

“เชิญเล่นต่อเถอะครับ” เราไปแจม “พวกผมจะได้นั่งพัก
เหนื่อยไปในตัว เพิ่งเลิกเมื่อซักครู่นี้เอง ขอขอบคุณมากนะครับ”
แล้วพวกเราก็พากันเดินกลับมายังที่นั่งเดิม

ยังไม่ทันจะได้นั่งเลย ก็ได้ยินเสียงतालุงเรียกเชิญพวกเรา
ตามหลังมาอีก

“เชิญเลยครับ โต๊ะว่างแล้วครับ” เราหันกลับไป ก็เห็นกลุ่ม
วัยรุ่นกลุ่มเดิมกำลังเดินลงบันไดพอดี

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เชื่อม” คุณลุงยืนยัน “ไอ้พวกนี้ก็
น้องนุ่กันเองทั้งนั้น เชื่อมเหอะ”

เราเห็นกริยาท่าทางของพวกมันแล้ว อยู่ห่าง ๆ อย่าไปยุ่ง
เกี่ยวเลยจะดีกว่า พอดีมีหนุ่มใหญ่อาวุโสพอควร รู้ชื่อภายหลังว่า
เฮียเคี้ยง กับ **เฮียกู่** หน้าตาท่าทางดูดีทั้งคู่ แต่ก็ดูนักเลงพอตัว ซึ่ง
กำลังเล่นสนุกกันอยู่ที่โต๊ะใกล้ ๆ เอ๋เสริมขึ้น

“ไอ้น้อง ไม่มีปัญหาอะไรหรอก ถ้ามีพี่เคลียร์ให้เอง ไอ้
พวกนั้นก็ลูกน้องพี่เอง มีอะไรบอกพี่ได้เลย รับรองพี่จัดการให้ได้
ร้อยเปอร์เซ็นต์ ชัวร์” พี่เขาพูดยิ้ม ๆ อย่างมีน้ำใจ

พวกเราบางคนก็เลยยกมือไหว้แสดงความนับถือและขอบคุณ
ขณะเริ่มจะแทง เฮียเคี้ยง ยังหันมาชวนคุยอย่างมีไมตรีอีกว่า

“น้อง ๆ มาจากไหนกันครับ ?”

“ผมพักอยู่แถว ๆ นี้แหละครับ” ไอ้เล้งตอบ

“ยังเรียนหนังสือกันอยู่ใช่ไหม ?”

“ครับ”

แล้วก็มี การพูดคุยสนทนาซักถามอย่างมีไมตรีเกี่ยวกับพวก
เราว่าเป็นคนมาจากจังหวัดไหน เรียนโรงเรียนใด ชั้นไหน อีก
พอประมาณ ตอนท้าย ๆ ก่อน**เฮียเคี้ยง**จะกลับ แกพูดว่า

“ไอ้น้อง ถ้ามีเรื่องอะไรแถวนี้ บอกเฮียได้เลยนะ รับรองเฮีย
จัดการให้ได้ ชัวร์”

พวกเราก็เลยพร้อมกันวันทามด้วยความซาบซึ้งในน้ำใจ
ขณะที่พวกเราเริ่มเล่นต่อ ลูกเล็กก็ให้เด็กมารู้คเกอร์เอาน้ำ
ขวดมาเสิร์ฟใส่ขวด พร้อมแก้วน้ำแข็งเปล่าครบคน พวกเราเลยเป็น
งง !?!

“พวกผมไม่ได้สั่งนะลุง” ไอ้เล้งท้วง

“**เฮียเคี้ยง**เขาจัดการจ่ายให้เรียบร้อยแล้วครับ” ลูกเล็กพูดยิ้ม ๆ
ดูมีเมตตาอารีกับพวกเรามากอยู่

“อ้าว !” พวกเราหลายคนมองตากัน

“เฮียเคี้ยงเขาเป็นคนหยิ่งจี้แหละครับ” ลูกเล็กเริ่มบอกกล่าว
“ใจนักเลง ใจถึง จึงมีลูกน้องเยอะ เด็ก ๆ แถวนี้อีกทั้งนั่น”

ลูกเล็กหมายถึงพวกนักเลงหัวไม้ หรือจิ๊กโก๋ตามชอยในพื้นที่
พวกเราทุกคนจึงรู้สึกสบายใจและโล่งใจขึ้นเยอะเลย ที่มีนักเลง
ใหญ่มีน้ำใจมากும்กบาล มันก็โก้ไปอีกแบบ 555

‘มีศัตรูเป็นบัณฑิต ดีกว่ามีมิตรเป็นคนพาล’ หลักคำสอน
ทางพุทธศาสนาที่เคยรับรู้ก็กลับพลอлимпเลื่อนไปเสียสิ้น

ภาคบ่าย การเล่นสนุกเกอร์ผ่านไปห้าหกเกมส์ สถานการณ์ฝั่งพวกเราก็ยังไม่มีอะไรดีขึ้น เสียเล็กเสียน้อยเป็นส่วนใหญ่ กระทั่งเบงค์ร้อยโบสสุดท้ายกลายมาเป็นเบงค์ยี่สิบ สี่ใบเศษ ๆ ใจยิ่งวาบหวิว เหงื่อเม็ดเป้งๆ เริ่มผุดที่หน้าผาก

ส่วนไอ้พวกฝั่งชนฯที่กำลังสนุกกับการ ‘เคี้ยวหมู’ มันก็เลยสดชื่นยิ้มระรื่นขึ้นบานตลอด แต่อีกไม่นานมันก็เพลอประมาท และพลาดบ่อย(เพราะติดชวย) เราเองก็กำลังคิดตัดสินใจสู้ตาย เหลือเงินแค่นี้หมดก็ช่างแม่งวะ แล้วเทพีแห่งโชคก็เริ่มเข้าข้าง มาได้ลูกจ่อ ๆ ก็เลยออกอาวุธได้ถนัดถนี่ติด ๆ กันหลายครั้ง ได้ลูกเฮงชวยฟลุค ๆ ก็หลายหน เงินทองก็เลยเริ่มไหลมาเทมา

ข้าง**ไอ้เล้ง**เมื่อมันหมดเรื่องความกังวลห่วงใยในตัวเรา มันก็เล่นได้ดีขึ้น เป็นผลให้ลมเริ่มเปลี่ยนทิศ เงินทองที่ไปท่องเที่ยวประเดี้ยวเดียวก็กลับคืนมาจนเกือบครบ ทำให้เรามีกำลังใจขึ้นมาอีกตั้งเป็นกอง

‘นี่ว่าจะไม่รอดซะแล้วพับผ่า.....’

ยิ่งแทงนาน ๆ ไปก็ยิ่งล้า เมื่อล้าสมาธิก็ลด ฝีมือก็เลยลดตามไปด้วย โดยเฉพาะ**ไอ้เต็ง**ถึงกับเริ่มควักทุนบ้างแล้ว โรคเก่า(หน้าบูด)เลยกำเริบ เมื่อสถานการณ์เป็นใจ พวกเราจึงได้ไถเงินกลับได้นิดได้หน่อยตลอด **ไอ้ปุย**กลับเสียนิดหน่อย แต่**ไอ้เต็ง**นี่สิ ยิ่งหน้าบูดก็ยิ่งเล่นพลาด ยิ่งพลาดก็เลยต้องยิ่งควัก

เมื่อยุติรอบสองเพื่อพักกินอาหารเย็น (19.15 น.) ไอ้เล้งได้
 มาก เราเสมอตัว ไอ้ปุยเสียหน่อย แต่ไอ้บุคตุดปะเสียมมากกว่าเพื่อน
 อาหารเย็นของทุกคนวันนั้นหมดไปหนึ่งร้อยสิบเจ็ดบาท
 “อาหารเย็นมือนี่ ภูเขาอนุญาตจ่ายเองนะเพื่อน” ไอ้เล้งเอ่ย
 ยิ้ม ๆ อย่างมีสปิริตน่ายกย่อง

รอบค่ำ หลังจากอิมท้องแล้ว ไอ้ปุยยังค้างคาใจอยู่มาก ไอ้
 บุคตียังตะหงิด ๆ สงสัยอยู่ มันคงรู้ตัวว่าแพ้เพราะผลอประมาณ
 บวกชวยจัด ส่วนฝีมือนั้นพวกมันเป็นต่อพวกเรามาตั้งแต่เข้ามาแล้ว
 อย่างที่มันว่า

“ถ้ากูไม่ชวยจัด พวกมึงไม่รอดซักคนหรอกจะบอกให้”

“กูรู้ ว่าพวกมึงแอบซุ่ม” ไอ้เล้งเลือกอดรู้ “แต่พวกกูก็ไม่
 กลัวชะอย่าง คุณผลงานสิ” มันยักคิ้วยิวนประกอบ

“เออ คำนี้แหละพวกฝั่งธนฯจะชนให้พวกมึงกระเป๋าปลิ้น
 แล้วมึงคอยดู” ไอ้บุคตุดจริงจัง จนเราชักเซ็ง

“ไอ้ชัย” ไอ้บุคตุดึงหันมาเหย่ทางเรา “มึงเตรียมยืมเงินไอ้เล้ง
 ไว้แล้วหรือยัง ?”

มันเริ่มจี้จุดอ่อนล้อเล่นแบบสงครามจิต ความที่เราเจียมตน
 เพราะจนกว่า มันก็เลยถือโอกาสเจาะยาง ไอ้เล้งเพื่อนรักเลยออก
 รับแทน

“มึงไม่ต้องวอรี่ ไอ้ชัย หมดเมื่อไหร่ มาเจอกับกูได้เลย” มันตอบที่กระเป่าปุ ๆ “มีเป็นเป้”

“เสียกูไม่คิด ถ้าได้หารสอง” เพราะกลัวเราจะปอดแหกด้วย หัวจิตหัวใจด้านพนั้นยังเป็นรอง มันจึงต้องเสริมใยเหล็กให้เรา พอกลับหลังไอ้พวกฝั่งธนฯ ไอ้เล้งเข้ามากระซิบกับเรา

“มึงเหลือเงินติดตัวเท่าไร”

“ห้าร้อยนิด ๆ “ มันเห็นว่ามันน้อย และเกรงว่าเราจะเดือดร้อน มั้ง เลยยื่นข้อเสนอมา

“มึงเล่นเงินกูเลยมัย เสีย-แล้วไป ได้-หารสอง โอเค ?” มันแสดงน้ำใจ

“เฮ้ย ยังไม่ต้องหรอก ให้กูเกือบหมดก่อนค่อยคิดกัน” เราไม่อยากเอาเปรียบเพื่อน

“มึงเล่นเต็มทีนะ ใจอย่าปอด ไม่ปอดอย่างเดียวมันกินเรา ยาก เชื่อกู”

ภาคคำ ทุกคนต่างกุมทวนรอแทงอยู่ข้าง ๆ โต๊ะสนู้กเกอร์ ต่างฝ่ายต่างเชื่อมั่นในตนเอง พวกเราทุกคนต่างคนต่างเล่น เงินคนละกระเป๋า ไม่มีฝักมีฝ่าย ไม่ได้เล่นเป็นทีม แต่ความสนิทสนมส่วนตัว มันก่อให้เกิดไปเช่นนั้นเอง ไอ้พวกสองคนมันพวกฝั่งธนฯ คนทำงานหาญกล้ามาชนกับนักเรียนอย่างพวกเราชาว ฝั่งเทพฯ ชิบะ

ในอำเภอศรีภูมิ จะถูกแบ่งออกเป็นสองชุมชนใหญ่ ๆ ด้วย ยึดเอาทางรถไฟที่พาดผ่านเป็นหลัก ชุมชนกลุ่มหนึ่งอยู่ด้านเหนือของทางรถไฟ เป็นชุมชนเล็กกว่าหน่อย แถวบ้านเราเรียกกันว่า ‘ฟากทางรถ’ ส่วนอีกชุมชนที่อยู่ทางทิศใต้ของทางรถไฟ เป็นชุมชนที่ใหญ่และเจริญกว่าหน่อย

พวกรุ่นพี่ ๆ ซึ่งเป็น ‘เด็กเทพฯ’ เมื่อปิดเทอมกลับมาบ้าน(เมื่อห้าสิบปีที่แล้ว) จึงมาขนานนามเลียนแบบเมืองแฝดที่มีแม่น้ำเจ้าพระยาคั่นคือ ‘กรุงเทพฯ – กรุงธนฯ’ โดยตั้งให้พวกฟากทางรถเป็นพวก ‘ฝั่งธนบุรี’ ส่วนทางบ้านผู้เขียนจัดเป็นพวก ‘ฝั่งกรุงเทพฯ’ แล้วก็เลยกลายเป็นฉายาที่ฮิตติดปากเด็ก ๆ ศรีภูมิทุกรุ่นมาจนถึงทุกวันนี้

บางครั้งก็มีการนัดชกต่อยกันแบบยกทีม ระหว่างฝั่งธนฯ ปะทะ ฝั่งเทพฯ บางทีก็คู่เดียวเดียว ๆ ระหว่างสองฝั่ง เช่น ไอ้ชัยไล่กับ ไอ้หำ ในเรื่อง ‘สู้แม่ตี หนึเตี้ยเตะ’ นั่นไง ท่านใดที่สนใจจะอ่านก็เรียนเชิญเปิดเวปไซค์ชมได้นะครับ

(www.sura.ac.th ➡ ลิงค์ภายในเวป ➡ **นวนิยาย**)

5.โตดเรียน

ทำตัวถูกต้อง เป็นมงคลแก่ชีวิต
ทำตัวผิดผิด ชีวิต.....อัปมงคล

การเล่นสนุกเกอร์เดิมพันผ่านไปสามสี่เกมส์ อาการทางฝั่ง
เทพฯก็เริ่มตกเป็นรองนิด ๆ อีกเช่นเดิม เพราะพวกมันได้สติตั้งใจ
แทงมากขึ้น ไม่ประมาทพลาดพลั้งง่าย ๆ อย่างเก่า แต่พอนาน ๆ
ไป สมาธิเริ่มลด ความตั้งใจและความประณีตก็เลยลดลงตามไป
ด้วย ความรู้สึกก็เริ่มมีเพิ่มขึ้นอีก จึงเล่นกันต่อไปได้จนย่นสว่าง
ผลก็คือ เสียเงินไล่เรียกกันทุกคน คนที่ชนะตลอดกาลก็คือ **ลุงเล็ก**
เจ้าของโต๊ะ

นี่เองจึงเป็นที่มาของวลี **‘เสือพบสิงห์ สิงร่าเริง’**

ก่อนจากกันเช้าตรู่วัน(อาทิตย์)นั้น ไ้ฮ์ปุยมันก็ยังไม่หาย
สงสัย จึงเอ่ยว่า

“เสาร์หน้าเวลาเดิมนะโว้ย” มันเล่นจongoคิวไว้เชือดเลย

“ไม่มีปัญหา ว่าแต่พวกมึงอย่าเบียดอีกก็แล้วกัน” ไ้ฮ์เล้ง

กดคันต่อ

“กูเคยเบียร์ที่ไหนวะ ไอ้ห่า.....ครั้งนี้กูก็เกล้งอ่อยให้พวกมึง
 หรอกนะ” ไอ้บูดเต็งชักมีเสียง “ไฟท์หน้ากูอัดไม่เลียงนะมึง”
 คราวนี้มันเสียน้อยกว่าทุกครั้งเลยคุยโตได้

“เอน่า “ เราสอ “ กูขอร้องมึงอย่าทำหน้าบูดเหมือนตุ๊ดหมู
 ก็แล้วกัน” เราเหย่มันสนุก ๆ ทุกคนก็เลยขำก๊าก 555

“กูก็ขอร้องมึงอย่าปอดแหกจนหน้าซิดเป็นไก่ต้มนะเพื่อน”
 เราคงออกอาการอย่างนั้นให้พวกมันเห็นแน่ ๆ

“ไอ้ปุย พวกมึงไปแอบซุ่มฟิตซ้อมมากะกินพวกกู กูรู้่น่า”
 ไอ้เล้งดักคอ แล้วก็แซวต่อ

“มึงไปฟิตซ้อมให้มากกว่านี้หน่อยนะ ไฟท์หน้ามึงเดือดร้อนแน่”

ไอ้ปุยหันมองหน้าไอ้เต็งเหมือนสงสัยว่า ‘ความลับ’ รั่วไหล
 ได้อย่างไร แต่ไอ้เต็งก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ มันเลยสวนกลับเป็นการแก้แค้น

“พวกมึงนั่นแหละควรไปซุ่มฟิตให้ดี ๆ ไฟท์หน้าจะไม่มี
 ความปรานีจากพวกกูอีกแล้วนะจะบอกให้” ไอ้บูดชักโอหังพูดเก่ง

มันก็รู้ ๆ อยู่แล้วว่า วันธรรมดาพวกเราต่างคนต่างอยู่และติด
 เรียน เลิกเรียนก็ต้องทำการบ้านอ่านหนังสือ ไม่มีเวลามาฟิตซ้อม
 แพะอะไรหรอก มีแต่พวกมันนั่นแหละ เลิกงานก็ไปสังสรรค์กัน
 ได้สะดวกกว่าพวกเราเยอะเลย มันจึงมีอาการกระหึ่มยืมย่องใน
 ความได้เปรียบที่เห็นได้ชัดเจน

พอพวกมันคล้อยหลังจากไป ไอ้เล้งก็เลยเอ่ยขึ้นกับเรา

“ไอ้ซัย อาทิตย์หน้ามึงมาหากูตั้งแต่เย็นวันพฤหัสบดีได้มะ”

“ถ้าพี่ชายกูยังไม่กลับจากต่างจังหวัด ก็คงพอได้วะ” เรายังแบ่งรับแบ่งสู้

“มึงเอาชุดนักเรียนกับตารางเรียนวันศุกร์มาเลยนะ จะได้ฟิตซ้อมรับมือกับพวกมันได้เต็มที่หน่อย”

“เออ ถ้าติดขัดกูจะโทรฯมาบอกล่วงหน้า” เราบอกอย่างไม่แน่ใจ

ขากลับ ด้วยความที่เหนื่อยล้าจากการเล่นสνούกเกอร์กันมาตลอดทั้งวันกับอีกทั้งคืนอันสว่าง พอลานที่นั่งบนรถเมล์ได้ก็ผล็อยหลับเป็นตายไปตลอดทาง รู้สึกตัวอีกทีเมื่อมีกระเป๋ารถเมล์มาสะกิด

“รถหมดระยะแล้วครับ”

เราสะดุ้งตื่นงัวเงียลงจากรถแบบโลกหมุนเวียนหวังเซ่อไปหมด ไม่รู้ด้วยซ้ำว่า สถานที่ที่ลงไปจะอยู่ส่วนไหนของโลก ต้องลำบากไปเดินถามผู้คนแถวนั้นเอา แล้วต้องขึ้นรถสายเดิม ย้อนกลับอีกไกลโข กว่า将至ที่פקได้ ก็เล่นเอาจนอ่อนนอกอ่อนใจ และอ่อนเพลียเปลี่ยสุด ๆ

เด็กนักเรียนที่ไม่มีผู้ปกครองดูแลชัดเจนจริงจังก็มักจะเป็นอย่างนี้แหละ พ่อแม่ที่จะส่งลูกไปเรียนยังต่างถิ่น ก็ขอให้ดูเรื่องนี้ไว้เป็นอุทาหรณ์สอนใจเอาเองนะครับ

(ส่วนท่านที่ไม่รักการอ่านก็พลาดโอกาสทองทำนองนี้ไป
ตรงกับสำนวนที่ว่า **คนไม่รักการอ่าน ก็เหมือนล่องลอยอยู่ใน
กระแสน้ำแห่งความอัปโชค** ท่านผู้อ่านว่าจริงมะ?)

วันจันทร์(ไร) เราไปถึงห้องเรียนด้วยความเซ็งสุด ๆ เพราะ
ไม่ได้ทำการบ้านเลยสักวิชา ตั้งหน้าตั้งตาลอกเพื่อนอย่างไรก็ไม่
ทัน ลอกมากก็ไม่ได้ฟังคำสอนจากครู ยิ่งเพิ่มความไม่รู้ไม่เข้าใจ
อีกทบทวี สุกรณ์เสาร์นี้ ควรจะใช้เป็นเวลาสะสาง ก็ต้องไปฟิต
ซ้อมวรยุทธตามนัดหมายกับ**ไอ้เล้ง**เพื่อนรักซะอีก

“แล้วเล่นกับเรียน อันไหนสำคัญกว่ากันล่ะ” มีคำถามแทรก
อยู่ในใจที่กำลัง

“เรียนสิวะสำคัญกว่า แต่ขอเล่นก่อนเพราะได้นัดหมายกับ
เพื่อนรักไว้เรียบร้อยแล้ว เปี้ยวได้ไง เคี้ยวเพื่อน ๆ ได้ต่อว่าเอา
เสียหายหมด”

**‘แต่จริง ๆ ก็ชอบเล่นมากกว่าเพราะมันสนุกเร้าใจ ถูกกับ
โรคเลยแหละ เรียนเอาไว้ทีหลังก็ได้ ขอให้ไฟต์ยิ่งใหญ่นี้ผ่านไป
ก่อน แล้วค่อยหันกลับมาทุ่มเทให้กับการเรียนภายหลัง คงจะพอ
ทันอยู่น่า’** เรานึกคิดปลอบใจตัวเอง

ในเมื่อมีแต่เรื่องเล่นเรื่องสนุกซ่อนซุกอยู่ในสมอง เอาแต่
ความสนุกเพลิดเพลินเป็นใหญ่ เอาแต่ความพึงพอใจเป็นหลัก แต่
เรื่องการเรียนซึ่งเป็นภาระหน้าที่หลักกลับเอาไว้ทีหลัง แล้วอย่าง

นี่มันจะไปรอดได้อย่างไร มันเป็นลักษณะของเด็กที่ขาดความ
รับผิดชอบ ไม่มีสำนึกและละทิ้งหน้าที่ เด็กเช่นนี้จะพบแต่ความ
เสื่อมและตกอับ(น้อง ๆ หนู ๆ จงดูแลไว้นะครับ)

เด็กเช่นนี้มีมากกว่าครึ่งของสังคมไทย ถ้าพ่อแม่มีกิน
(วิสัยทัศน์) ก็จะรู้คำตอบได้ทันทีว่าจะต้องใช้ยุทธวิธีอย่างใดกับเขา
ต้องควบคุมเกาะติดอย่างใกล้ชิดสถานเดียว ไม่เช่นนั้นรอดยากส์
แต่ที่พ่อแม่ก็ต้องมาเสียน้ำตา เสียใจเพราะลูกในภายหลังก็
เพราะ ‘ความใจเฝ้า’ รู้เท่าไม่ถึงการณ์(ขาดวิสัยทัศน์)ของผู้ปกครอง
เองแท้ ๆ ที่ไม่ไวต่อสถานการณ์ และไม่หมั่นกำกับ ติดตาม
ตรวจสอบลูกหลานอย่างถูกวิธีให้พอเหมาะพอควร

แต่จนแล้วจนรอดพ่อแม่หลายท่าน ก็ยังไม่ยอมรับรู้ว่า ปัญหา
และสาเหตุส่วนใหญ่ล้วนมาจาก ‘ตน’ ที่วางพื้นฐานการอบรมเลี้ยง
ดูของครอบครัวอย่างไม่ถูกวิธี ‘เหมือนนกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็น
น้ำ หนอนไม่เห็นอาม’ เสียอย่างนั้นแหละ มีปัญหาขึ้นมาก็โทษ
แต่ผู้อื่นตะพิด!

ปั้นเด็กก็คล้ายกับการปั้นดินเหนียวนั่นแหละ คนปั้นก็ต้องมี
ฝีมือความสามารถ วัตถุดิบคือดินเหนียวที่ตั้งใจจะปั้นมันก็ต้องมีเนื้อ
ดินที่ละเอียดและอ่อนนุ่มได้ที่ จะปั้นให้เป็นรูปอะไรก็ต้องมีการ
วางแผน และปั้นให้เสร็จตามเวลาอันควรของมัน จีนมัวทำชะล่า
ใจทำครึ่ง ๆ กลาง ๆ แล้วทิ้งไว้ กระทั่งดินแห้งแล้วค่อยมาเริ่มปั้น
ต่อ มันจะสำเร็จหรือ

การปั้นก็ต้องใช้ทั้งการทาบ ตบ ตี การกด บีบ การทิ่มแทง
เจาะค้ำ ขัดเกลา การตกแต่ง ต่อเติม ฯลฯ สารพัด การปั้นเด็ก
อบรมสั่งสอนเด็กก็แจกเช่นเดียวกันนั่นเอง

แล้วการเลี้ยงดูเด็กที่มุ่งจะใช้แต่ความรักความเมตตาจำไป
อย่างไม่รู้ขอบเขตจึงมักเป็นเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งของความ
ล้มเหลวแห่งการอบรมเยาวชนของสังคมไทยในปัจจุบันนี้ ความ
รักความเมตตานั่นเป็นอารมณ์ เป็นกิเลส เป็นเหตุแห่งความเลื่อม
หากใช้ไม่ถูกวิธี จึงต้องมี ‘ปัญญา’ เป็นตัวกำกับ

เลี้ยงลูกอย่างโง่โง่

ลูกจะโตอย่างชั่วช้า

เลี้ยงลูกอย่างมัวมัว

ลูกจะชั่วอย่างโง่โง่

อันที่จริงลูกซุกๆ ชั่วๆ โง่ๆ ก็มีได้เหมาเอาว่าจะเป็นความผิด
ของผู้ปกครองแต่ฝ่ายเดียวหรือจนกระทั่ง และผู้ปกครองที่โหลย
โทยแต่ลูกกลับได้ดีก็ยังพอมีให้เห็นอยู่บ้างเหมือนกัน จริงปะ?

การเริ่มต้นที่ดีต้องฝึกให้เด็กเขารู้จักหน้าที่ มีความรับผิดชอบ
ต่องาน(บ้าน)ที่มอบหมาย ฝึกให้มีความตั้งใจ พอใจ และประณีต
ทู่แทในทุกละงานที่กระทำ เป็นคนตรงต่อเวลา อย่างอนคิกเกินไป
อย่าตื่นสายเกินเหตุ สอนให้มีความซื่อสัตย์ กตัญญู ขยันหมั่นเพียร
ประหยัดอดออม ใช้ชีวิตเรียบง่าย ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม มีความรัก
ความจริงใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับเพื่อน(มนุษย์และสัตว์) ฯลฯ

รักลูกก็ขอให้รักแต่พอดี ‘รักลูกเกินเหตุจะเป็นภัย รักลูกเกินไปจะเสียคน’ อยากให้ลูกเป็นคนดีก็ต้องทำตนให้เป็นตัวอย่างที่ดี และสอนอย่างถูกวิธีให้ลูกด้วย การเลี้ยงลูกให้โตไม่ใช่เรื่องยาก แต่การสร้างลูกให้มีคุณภาพก็ไม่ใช่เรื่องง่าย คนที่เป็นพ่อแม่ก็จำเป็นต้องมี ‘วิสัยทัศน์’ พ่อตัวเลยแหละ

ขอประทานกราบเรียนให้ทราบว่า การปั้นคน ยากกว่าการปั้นดินเป็นร้อย ๆ เท่าเลยละ (ยกเว้นปั้นดินให้เป็นดาว ปั้นลาวให้เป็นฝรั่งซะ..อิอิ)

ตามที่กล่าวมานี้ พุดง่ายแต่เวลาทำโคตรระยากส์เลยนะครับ แต่ถึงจะยากยังไงก็จำเป็นต้องทำอยู่ดี ถ้าอยากให้ลูกหลานได้ดี หากท่านมีคุณสมบัติพร้อม ปัญหาลูกเกเร เสียคน จะเกิดได้น้อยมาก แต่ที่ปัญหาในสังคมนี้มีอย่างมากมายก็เพราะ คนส่วนใหญ่ มักมีกรอบคร่ำด้วย ‘อวิชา’ มากกว่า ‘ปัญญา’ ที่หนักหนาสาหัสที่สุดก็เห็นจะเป็นจำพวกที่มากไปด้วย “โมหะ” คือ “หลง” ไม่รู้จักตัวเองเลยว่าตนเป็นประเภท “อวิชา” เหมือนนกไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ คนไม่เห็นธรรม ยังไงยังงั้นเลยเชียว

ความทุกข์หรือปัญหา เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ การที่จะแก้ทุกข์ แก้ปัญหาให้ได้นั้น ต้องใช้ สติ แก้ปัญหา ใช้ปัญญา แก้ทุกข์

ถ้าใช้ **อารมณ์** จะเพิ่มปัญหา ใช้ **อวิชา** จะเพิ่มทุกข์
เป็นศิลปะของชาวพุทธที่ศาสดาผู้เลิศด้วยปัญญาได้ทรงสั่ง
สอนชี้แนะมานานกว่าสองพันปีแล้ว ควรใส่ใจเรียนรู้และปฏิบัติ
ตามอย่างจริงจังจึงจะเกิดคุณค่า

อยากได้ **ต้องกระทำ** เป็นพฤติกรรมของชาวพุทธ

(พุทธแท้ ๆ ไม่ใช่พุทธเทียม ๆ นะจ๊ะ)

อยากได้ **ต้องอธิษฐาน** เป็นพฤติกรรมของศาสนาอื่น

เรื่องนี้มันก็สะท้อนมาหาผู้เขียนสมัยวัยรุ่น วุ่นเล่นนี้แหละ
ครับ ผลก็คือปลายปี ม.ศ. 4 สอบตกสิครับจะไปเหลืออะไร

อุตสาหกรรมอนาคตไว้งดงาม

แต่เมื่อไม่พยายามงามก็หมด

เป็นนักเรียนเพียรแต่เล่นไม่ละลด

อนาคตก็ถดถอยหลุดลอยไกล

แต่ก็ไม่ได้โทษผู้มีพระคุณทั้งหลายหรอกนะครับ เพราะ
ท่านดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ไปด้วยความไม่รู้ ไม่ได้เกิดจากเจตนา
แต่เป็นไปด้วยความรักความหวังดีต่อผู้เขียน และอาจเพราะบุญ
วาสนาบารมีแต่ปางก่อนมาช่วยอีกแรงหนึ่งก็เป็นได้ ผู้เขียนจึงได้
มีวันนี้ และ**ประสงค์อย่างแรงกล้าที่จะให้ ‘ตำนานอาจารย์ชิง’ เป็น**
อนุสรณ์ที่มีส่วนช่วยเตือนใจให้ผู้อ่านได้รับรู้สภาพปัญหา สาเหตุ
และแนวทางในการกำกับติดตามแก้ปัญหาให้เด็ก และให้เยาวชน

ไทยได้สติและเกิด ‘ปัญญา’ จะได้ใช้ปัญญาพาตนให้พ้นภัยพิบัติ
ทั้งปวง

ส่วนผู้เขียนในวัยเยาว์ เมื่อเห็นแก่ความสนุกสนานมากกว่า
การเรียน ก็เลยเลือกไปปากเพียรฟิตซ้อมสแน็กเกอร์เพื่อหวัง
เอาชนะไอ้พวกฝั่งธนาฯให้มันสะใจโก้ (ทางพระท่านว่าผิดมรรค
ในหัวข้อ พยายามไม่ถูกต้อง – สัมมาวายามะ) แต่เราในวัยนั้น
และวันนั้น ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเตือน นี่แหละคือมหันตภัยของ
เยาวชนอย่างผู้เขียนละ

**เยาวชนใดที่ได้อยู่ใกล้ชิดพ่อแม่ มีครอบครัวที่อบอุ่น มี
วิสัยทัศน์ จึงถือเป็นบุญอันประเสริฐสุด** เลยนะครับ

เย็นวันพฤหัสบดี เราก็จัดสมุดหนังสือลงกระเป๋าตามตาราง
เรียนวันศุกร์ ยัดเพื่อนนักเรียนใส่เข้าไปด้วย หนังสือวิชาไหนเล่ม
หนาใหญ่ก็เอาออกเสียบ้าง จะได้ไม่ตุงเกินไป เรียบร้อยแล้วก็
ออกเดินทางตรงสู่สุริวงค์แดนสวรรค์ทันที

ไอ้เล้งเพื่อนรักซึ่งรอคอยอยู่ก่อนแล้วที่หน้าหอพัก ยิ้มและรู้
เข้ามาช่วยยกสัมภาระขึ้นไปไว้ที่ห้องพักของมัน เสร็จแล้วพวกเรา
ก็แจวอ้าวเข้าโตะสแน็กเกอร์ทันที (ถ้าจีนซักช้าเดียวโตะมันจะเหาะ
หนีไปก่อนมั้ง 555)

นี่แหละที่เขาเรียกว่าปฏิบัติตนถูกต้องตามหลัก ‘อิทธิบาท๔’
เป๊ะเลยฮะ **หนทางแห่งความสำเร็จ**ยังงี้ละฮะ มี

ฉันทะ - คือความพอใจในสิ่งที่ทำ ถ้าจะเล่นก็ต้องเล่นด้วยใจรัก

วิริยะ - คือความขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อม และมุ่งมั่นหาเวลาเพิ่มการฝึกซ้อม

จิตตะ - คือความเอาใจใส่ฝึกฝนในสันทนาการ หลับตาเมื่อไรก็ยังเห็นแต่ลูกสันทนาการรำไป

วิมังสา - คือการวินิจฉัยพิจารณาไตร่ตรองระหว่างฝึกซ้อมวางแผนที่จะสู้กับศัตรูหมูะเตะฝ่งชนฯ

“ซ้อมถึงที่ทุ่มดีวะ ?” เราถาม ขณะที่มันกำลังกลิ้งไม้คิวบนสักหลาดเพื่อเช็คความตรง

“แล้วมึงว่าที่ทุ่มละ ? ตามใจมึงนะ” แล้วมันก็เอาไม้คิวมาฟันหัวเตรียมพร้อมที่จะเล่น

“สี่ทุ่มเป็นไง เพราะรุ่งขึ้นจะได้ตื่นเข้าไปโรงเรียนไหม ?”

“โอเค แล้วค่าเกมส์ หารสอง หรือ สี่ – หก” (4 : 6) มันคงเกรงใจกลัวเราจะเดือดร้อน ถ้าหากจะใช้กติกา ใครแพ้ต้องหมาจ่ายค่าเกมส์ ก็เรามั่นฐานจะจนกว่านี่นา

“สี่ – หก ชิวะ จะได้ตั้งใจและมีบรรยากาศ” คนมันเคยเดิมพันจนติดเป็นสันดานเสียแล้วนี่ เล่นเปล่า ๆ จะไปสนุกกับแพะอะไร **‘โนคาโนเนชั่นวะ’** “ (No car No nation – ไม่มีรถไม่มีชาติ ภาษาเมียเช่ายุคจีไอGI สงครามเวียดนาม 2509-2518 โน่น)

เคยเห็นป้ายคำขวัญที่ร.ร.วัดสุทธวรารามเขียนไว้ว่า....**คนที่
เลวโดยสันดาน การศึกษาก็ช่วยไม่ได้** เออ...เห็นท่าจะจริงแฮะ
สาธุ ๆ ๆ

ความที่ฝีมือสู้กันมาก ต่างฝ่ายจึงต่างสงสัย ขอล้างตากันไม่
รู้จบ กระทั่งได้ยินเสียงยามตีระฆังสิบสองที่ จึงได้สติและพร้อม
ใจกันยอมยุติ ระหว่างทางเดินกลับห้องพัก เห็นถ้วยเต๋ยวรรตเงิน
ข้างทางกลิ้งน้ำซุ๊ปโซยผ่านหอมเย้ายวนใจ

“กูว่า เต็มกระเพาะก่อนดีกว่าวะ” ไอ้เล้งชวน

“เออก็ดีเหมือนกัน เมื่อยฉิบหาย โหย ๆ ด้วย” ก๊วยรุ่นนี่นา
ระบบการย่อยธรรมชาติที่ไหน กินจุ นอนเก่ง เล่นทน (‘อย่าง
อื่น’ ก็ทนด้วยน้ำ...คิอิ) โดยธรรมชาติอยู่เร็ววาวว (ยกเว้นเรื่องการ
เรียนจะเอียน-เบื่อมากส์)

กลับถึงหอก็อาบน้ำ นอน แต่เพื่อนรักกัน เมื่อได้มานอนใกล้
กัน ในบรรยากาศแปลกใหม่จะนอนได้ที่ไหนล่ะ ก็คุยกันเรื่อย
เปื่อยรอความง่วงมาเยือนสิครับ และยังมีการวางแผนจะสังหารไอ้
หมูพังธนฯ เป็นออเคิร์ฟอีกต่างหาก ส่วนเรื่องความรักของมัน
กับ**หมวยคิม**น้องสาวไอ้ปู้ย ฟังมันเพื่อรำพันถึงเรื่องนี้ที่ไร จิตใจ
เราห่อเหี่ยวทุกที.....

สงสารมันนะ มัวแต่มอง ๆ เมียง ๆ ไม่กล้าเข้าประชิดติดพัน
ดีแต่มาละเมอเพ้อบ้า(เหมือนกูเป๊าะเลยวะ) แต่เราอาการน่าจะหนัก

กว่ามันเสียอีก ตรงที่ไม่กล้าบอกเล่าให้ใครฟังเลย แอบทรมานเก็บ
กคอยู่ฝ่ายเดียว (ไอ้ฟาย) กว่าจะได้หลับจริง ๆ ก็ล่วงเข้าตีสามโน่น

มารู้สึกตัวอีกทีเอาเมื่อเกือบสามโมงเช้าเก้านาฬิกา ไอ้ห่า
เล้งยังกรนกรอก ๆ อยู่เลย จะปลุกก็เกรงใจมัน เลยเพลอผล็อย
หลับต่อไปอีกยก เกือบเที่ยงพยามันก็ครวญครางอยากเด็กส์อะดิ

“ไอ้ห่า ไหนมึงว่าจะตื่นไปเรียนด้วยกันไงวะ” เราแกล้งอำ
มัน แสร้งออกปากต่อว่าต่อขานเอาเชิง

“กูตื่นขึ้นมาแล้ว” มันแก้ตัวซัด ๆ “เห็นมึงกำลังหลับสนิท กู
ก็เลยนอนต่อ”

“อูย...กูตื่นตั้งแต่เจ็ด โมง(07.00 น.) แม่งยังกรนกรือก ๆ ไอ้
ห่า.....” เราแย้ง

ไอ้เล้งมันนึกขำกลั่นหัวเราะ และพูดแก้ตัวต่อ

“กูตื่นตั้งแต่หกโมงโน่น” แล้วมันก็หัวเราะ “กูลุกไปเหยีย
เห็นมึงหลับปุ๋ย กูก็เลยนอนต่อ”

ระหว่างกำลังกินข้าวเที่ยง ไอ้เล้งก็ถามขึ้น

“กินข้าวเสร็จแล้วไปไหนดิวะ ?”

“แต่งตัวไปโรงเรียนสิวะ ถามได้” เราแสร้งทำเป็นจริงจัง

“เดียวกูีบ ไอ้ส...” มันพูดพร้อมกับยกขาจะถีบ

“แล้วมึงถามหาสั้น.....อะไรละ”

“กูเกล้ง ๆ ลองใจมึงดู” แล้วพวกเราก็ก็นได้หัวเราะกันไป
เป็นความสุข สนุกสนานไปอีกแบบ 555

หลังอาหารเที่ยงพวกเราก็ก็นั่งเข้าสู่ยุทธภพเพื่อทบทวนวร
ยุทธทันที และทันทีที่เราโผล่หัวพ้นบันไดสู่ชั้นสอง ลุงเล็กผู้
ควบคุมดูแลโต๊ะเหลืงมาเห็นแก็กก็ยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายมาแต่
ไกลจุจญาติสนิท

ชั้นสองมี 5 โต๊ะ ชั้นสามอีก 5 โต๊ะ แต่วันนี้ พวกเราก็นได้รับ
เกียรติให้เป็นแขกพิเศษทำพิธีเปิดผ้าปูโต๊ะรายแรก(อีกครั้ง) ทั้ง
อาคารยัง **ไม่มีหามาเล่นซักกะตัว** ทำเอาเราเหนียมอายเกือเงินไป
หมด นึกอยู่ในใจ

‘ทำไมมันเลวแต่กูนั้กะ’

“ไม่เป็นไรหรอกน้อง” ลุงเล็กคงอ่านใจออก “ทุกวันป่านนี้
ก็มีแขกเข้ามาเล่นกันแล้ว”

เงินเกืออยู่ครู่เดียวก็มีวัยรุ่นอีกกลุ่มขึ้นมาเล่นพอได้อุ่นใจ
แต่ก็เป็นพวกผมยาวจิกโก๋ สักครู่ใหญ่ จึงมีผู้เล่นเพิ่มขึ้นอีกสอง
โต๊ะ เราเลยค่อย่อุ่นใจและใจชื้นขึ้นมาหน่อย.....

‘ไม่ใช่เลวแต่กูนั้กะ’ แอบคิดปลอบใจตัวเองไปยั้งั่นเอง
เพื่อความสบายใจไว้.....(ยังพอมีความละอายอยู่บ้าง)

เมื่อนั่งสั่นหั่นล่างมาต่างแหวก
 ซอส์คณิศวก็แปลกหลุดตกบ่อย
 ...(แผนจะกั๊มดู'ของดี'เขา)
 สมาริจะฝีกยุทธ์ก็หลุดลอย
 ตามันคอยแต่จะมองดู 'ของดี'

เกือบคำ นักกีฬา '**เลือกเล่น**' (มิใช่ 'สมัครเล่น') ก็หยุดพักเพื่อ
 กินอาหาร อาบน้ำ เสร็จแล้ว ก็เข้าค่ายมุงม้านพิศซ่อมต่อ จนลุงเล็ก
 (เจ้าของโต๊ะ) ยืมแก้มปริ(เพราะเป็นตัวแทนตัวทองนี่นา) ยกย่อง
 ชมเชยเกือบจะมอบ 'ไม้คิ้วทองคำฝิ่งเพชร' เป็นรางวัลเกียรติยศให้
 พวกเราอยู่รอมร่อ 555

คืนนั้นเล่นสνούกเกอร์ได้แค่สามเกมส์(หนึ่งชั่วโมง) กำลัง
 พุดคุยกันถึงเรื่องอกหักรักकुอยู่พอดี ก็เผอิญมีวัยรุ่นอีกกลุ่ม
 ขึ้นมาเล่นเกมมีสาวเอะ ๆ หน้าตาดี แต่คงเป็น 'อีตัว' (หรือหญิง
 ขายบริการ) มาร่วมแจมสองนาง หน้าอกอวบอึ้มบะละหุ้มชนิด

ล้นหลาม เรื่องอกหักเลยกลายเป็นเรื่องเล็ก เพราะเรื่องอกแตกมัน
เข้ามาเป็นเรื่องใหญ่ อกอวบอ้อมจนแทบจะทนไม่ไหว อกไอ้ชัย
มันจะระเบิดแล้วโว้ย..... นุ่งกระโปรงรีก็สั้นจุกจุก แหวกบนบ้าง
แหกล่างก็มี นุ่งที่ก้มทีเห็นลึกเข้าไปถึงไหน ๆ

เมื่อนุ่งสั้นหันล่างมาต่างแหก
ซอลค์ฝนคิวก็แปลกหลุดตกบ่อย
...(แผนจะก้มดู ‘ของดี’เขา)
สมาธิจะฝึกยุทธ์ก็หลุดลอย
ตามันคอยแต่จะมองดู..‘ของดี’

(สมัยก่อนโน้น(2512)ถือเป็น ‘ของดี’ ที่หาดูได้ยากยิ่ง ไม่
เหมือนสมัยนี้หอรอกสาว ๆ เขาก็ใจกล้าหน้าด้านเหลือใจ อะไร ๆ
ก็เปิดก็เน้นให้เห็นกันสุด ๆ นับว่าเป็นโสเภณีทางจิตวิญญาณอัน
น่าเศร้าใจ เสื่อมเสียวัฒนธรรมประเพณีของชาติมโหรี)

(ขนาดอเมริกาเขายังมีข่าวจะออกกฎหมายห้ามนุ่งผ้าโชว์
สะดือในสถานศึกษา และต่อมาก็มีข่าวห้ามนักเรียนนักศึกษาถอด
จูบกันในสถานศึกษา แต่กระทรวงวัฒนธรรมไทย(ป้าอู๋ – อูไร
วรรณ เทียนทอง)ก็ยังทำเฉย นายกฯ(ทักษิณ)ก็เจียบฉี วังเวง
ท้อแท้และสิ้นหวังจริง ๆ พระเดชพระคุณท่าน)

แก้ปัญหาดึกตื้อนั้นไม่ยาก
กับผู้ใหญ่ตื้อมากยากแก้ไข

แก้ปัญหาเด็กง่ายจะตายไป กับผู้ใหญ่ก็เลสมากแถมยากจริง

แต่เรื่องนี้มันเป็นเรื่อง **ดีแตก** ก็ขอว่าแหวกกะดึ๊บ ๆ ต่อ
ดีกว่านะท่าน.....

เมื่อเกิด **‘สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ’** รุนแรงแบบนี้ ทรัพยากรที่มีของ
เราก็เลยไม่เป็นอันบรรเลง ไอ้เลี้ยงก็เกิดอาการ **‘โรคความดันต่ำ’**
กำเรบขึ้นมาเสียอีก พอตีบกรเอน้ำแข็งเป่ล่ามาเสิร์ฟ มองแล้ว
ก็เกิดแง่คิดในเชิงวิทยาศาสตร์ที่เพิ่งเรียนมาได้ว่า สถานะของ
ของเหลว(น้ำแข็ง)ก็คล้าย ๆ กับสถานะความเป็นลูกผู้ชายของเรา
ตอนนี้เอง อีตรงที่ **‘อ่อนได้ ก็ แข็งได้’** และ **‘แข็งได้ ก็ อ่อนได้’**
หรือใครจะเถียง ?

ก้มแทงก็ผิดทาง เพราะ **‘คิ่วล่าง’** จะแทงด้วย
ฝืนแทงก็แทงห่วย เผลออาจช่วยเจอ..**ด้ามคิ่ว**

เพราะมัวแต่สนใจหันไปมอง ‘ของดี’ ของเขา อาจก่อให้เกิด
อาการเคื่องนัยน์ตาบรรดาจึกโก่กลุ่มใหญ่เข้าก็เป็นได้ เพื่อความ
ไม่ประมาท พอเกมส์ที่สืผ่านไปได้แค่ครึ่งเกมส์ ไอ้เลี้ยงคนสมองดี
มันก็เข้ามากระซิบสวาท

“กูเบื่อซ้อมแล้ววะ ไปหาผลิตเพลินอย่างอื่นดีมะ ?”

“ตามใจมึงดิ จะไปที่ไหนล่ะ ?”

“เออน่า เดี่ยวกูพาไปเอง” มันทำเป็นอุบไต้ทีเด็ด เราเลยยัง
อยากรู้ แต่จะถามมันตรง ๆ มันก็แើคทำทำเชิงเสียแล้ว เราก็เลย
ต้องใช้แผนซ้อนแผน

“แต่กูชักเมื่อยวะ” เราทำท่าทางบิดตัวประกอบ แล้วแกล้ง
ปิดปากหาว่า “ง่วงนอนด้วย”

มันก็เลยเข้ามากอดคอกระซิบสวาทต่อ

“กูจะพาไปเปิดลูกกะตา รับรองหายง่วงทันทีเลยนะมึง”
เห็นแต่ท่าทางมันเราก็หายง่วงแล้ว

“อูยส์ ไปช่องหรือวะ ?” เราแกล้งดักทางมัน

“ไม่ซ่าย..... อายนวดไวย” เราเลยคึกคักขึ้นมาทันตาเหลือ
.... เพราะยังไม่เคยเข้าไปเลย มันจะเป็นแบบไหนละน้อ.....

ระหว่างทางที่กำลังเดินไป เราก็ถามมันหาประสบการณ์ไป
พลาง ๆ ด้วย

“มึงเคยเข้าไปหรือวะ ?” เราออกอาการไก่อ่อนสอนขึ้น
ขึ้นมาเลยละ

“เคย หลายครั้งแล้ว” มันเริ่มออกท่าว่าเหนือชั้นทันที

“ทำไมมึงถึงกล้าเข้าไปล่ะวะ ?” เราแปลกใจ *‘ในพัฒนาเกิน’*
ของมัน

“ครั้งแรก ๆ กูไปกับไอ้เป๊าะ พอดีวันนั้นมันเล่นไฟได้กำไร
จากพวกกู มันก็เลยพาไปเลี้ยง”

“เข้าไปมีอะไรมั่งวะ” เราอดเก็บความสนใจไว้ไม่อยู่ อยากรู้ก่อนจะถึง

“จะมีอะไร” **ปรมาจารย์เล้ง** เริ่มบรรยาย “เข้าไปข้างในก็ไปนั่งสั่งเบียร์กิน แล้วก็นั่งดูอิเหนาในตู้กระจกไปพลาง ๆ”

“แค่นั้นเอง โอ้ห...เข้าไป ทำอะไรวะ !”

“เฮ้ย...ดูยังพูดไม่จบ” มันเอามือที่กอดคอเรา ตบไหล่ปั๊บๆ เเชิงเตือนว่าอย่าเพิ่งขัด

“เราก็นั่งเลือกเอาสาวที่เราถูกใจซักคนดิอะ ตกลงใจได้แล้วก็ไปบอก**กัปตัน** แล้วกัปตันเขาก็จะจัดการให้เราเอง”

“แล้ว**กัปตัน**มันมาเกี่ยวอะไรกับอาบนวดล่ะวะ ?” เรางงวยมากเพราะความเป็นเด็กภูธรบ้านนอก ไม่รู้จริง ๆ เอาเลยแหละ

“โอ้ห่า โอ้บ้า” มันหัวเราะก๊ากในความไม่รู้สี่ขาของเรา

“ไม่ใช่กัปตันบนเรือนะมึง อันนี้เป็นคนเชียร์แขกให้เลือกเอาสาวหมอนวดมาบริการ”

“แล้วทำไมต้องใช้คำว่ากัปตันด้วยล่ะวะ ?”

“กูก็ไม่รู้เหมือนกัน เห็นเขาเรียกกัปตัน ๆ กูก็กัปตันกับเขาด้วยดิอะ” เลยกได้หัวเราะกัน..... 555

“เออ แล้วมึงเคยเข้าไปนวดมัยหือ ?” เรากำลังอยากรู้เต็มแก่เลยซักแหละ ท่านปรมาจารย์เล้งก็บ่มิยัน สาธยายจนน้ำลายแตกฟอง

“เคยสิวะ” มันยี้ดอกพุดยิ้ม ๆ “หลายครั้งแล้ว”

“เขาทำอะไรกันมั่งหา?” เราถามอย่างพรหมจารีมิเคยขีด
ข่วนจริง ๆ ไข่เลี้ยงมันก็เข้าใจ

“จะมีอะไร เราแค่แกะไข่แล้วลงไปให้อ่าง ให้มันอาบน้ำให้”

“มึงไม่อายุมันหรือวะ ไข่ห่า” เด็กตลาดในอำเภอแถวบ้าน
เรายังมีคำสร้อย ไข่ห่า ไข่เหี้ย... ไข่สั... เป็นประจำกันอยู่แล้ว
กราบขออภัยสุภาพชนทุกท่านด้วยนะครับ

รวมทั้งเรียกสาวหมอนวดก็ใช้คำว่า ‘มัน’ นั้น ก็มีใช่เป็นการดู
ถูก กดหยียดทางเพศและอาชีพเลยนะครับ มันเป็นภาษาปกติของ
ท้องถิ่นกระผมเท่านั้นเอง

“อายุทำมัย แต่...ทีแรกๆ ภูก็อายุเหมือนกัน”

“แล้วตอนที่ภูสบู มันต้องภูให้เราด้วยนะ?” เรานึกอายุที่จะ
มีใครมาจับ ‘ไอนั้น’ ของเรา

“ภูสิวะ ภูตามตัวจนทั่วนะแหละ”

“แล้ว ‘ไอนั้น’ ของมึงไม่ปิ้งปิ้งหรือวะ ไข่ห่า?” เราคิดว่ามัน
ไม่น่าจะเป็นไปได้

“ปิ้งปิ้ง ก็ช่างมันสิ”

‘ไข่ห่านี่มันโม่หรือเปล่าวะเนี่ย’ เราเริ่มไม่แน่ใจตะหงิด ๆ

“แล้วมึงอดไหวหรือ?” เราชักจะไม่ค่อยเชื่อมั่นขึ้นมา
เพราะเป็นเราก็ออดไม่ไหวแน่ ถึงแม้ใคร ๆ จะว่าเราเหลวซิก แต่ก็
ไม่ถึงกับจะ ‘เหลวซีกส์’ หรอกน่า.....555

“อดไม่ไหวก็เรียก ‘แม่บุญมือ’ ช่วยดิอะ”

“อะไรอะ **แม่บุญมือ** ?” เรางงเป็นไก่ตาแตก ไอ้หานี่ชักมี
ศัพท์ใหม่ ๆ แปลก ๆ
“ก็ยังนี่ไง ไอ้हांโง่ไปได้” มันพูดพร้อมกับทำแอกชั่นชัก
‘ไอ้อย่างว่’ ประกอบ

“มึงทำเอง หรือ ว่ามันทำให้” เรากลายเป็นนักเรียนที่สนใจ
บทเรียนสุด ๆ อย่างลืมหืมตา

“ทำเองสิวะ ถ้าให้มันทำก็ต้องจ่ายเงินเพิ่ม แต่ถ้าเป็นขา
ประจำอย่างกูนี่ มันก็ยอมทำให้”

“แล้วชุดหมอนวดเขาจะไม่เปื่อยหรือ ?” เราหมายถึงเสื้อผ้า
ชุดสวย ๆ ที่แต่งติดอยู่กับตัว

“เฮ้ย เขาก็เปลี่ยนชุดออกสิวะ ใส่แต่ชุดชั้นใน กางเกงถึง
กับเสื้อยกทรง”

“อาบน้ำเสร็จแล้ว เขายังทำอะไรต่อ ?”

เราถามเพราะชื่อเต็มเขาเขียนว่า **อาบ อบ นวด** นี่หว่า มันก็
ต้องมีอะไรต่อสิวะ ตอนนั้นเมื่อปี 2511 (สี่สิบปีกว่ามาแล้ว) ก็ยัง
เป็นของใหม่ในเมืองไทยอยู่นี่นา เราเองก็เด็กบ้านนอกยากจน
โลกทัศน์ก็ย่อมคับแคบเป็นธรรมดา

“ก็ลุกออกมาจากอ่าง ให้มันเช็ดตัวให้แห้ง”

“มึงเล่าให้มันต่อเนื่องหน่อยได้มั๊ยะ ไอ้เห... กูเมื่อปาก
ชิบหาย!” เราชักรำคาญถาม แต่ทว่าอยากรู้สุด ๆ

“ก็ขึ้นไปนอนบนเตียง มันก็เอาแป้งมาโรยตามตัว ลูบจนทั่ว
ตัวเรา”

“แล้วโรยตรง ‘ไอนั่น’ มั๊ยะ?” เราชักนึกอายขึ้นมาอีก (ถ้า
เป็นตนเองที่ต้องถูกกระทำ)

“โรยสิวะไอ้ห่า ถามได้” ไอ้เล้งก็คงนึกรำคาญคำถามโง่ ๆ
และไร้เดียงสาของเราขึ้นมาครั้นเหมือนกันมั้ง.. 555

“มันก็จับ ‘ไอนั่น’ พลิกไปพลิกมาเพื่อ โรยทุกซอกให้ทั่วๆ
เหมือนโรยแป้งให้เด็กนะแหละ”

“แล้ว ‘ไอนั่น’ ของมึงไม่ปิ้งปิ้งขึ้นมาอีกหรือวะ?” วยรุ่น
เลือนักสู้อย่างพวกเราย่อมรู้จักดี

“ก็เป็นธรรมดา.....” มันพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาจริง ๆ
เป็นเราอาสาตายหา

“บางที่มันยังมาปลุกกระตุ้นให้เราเพิ่มอีกด้วยซ้ำ” มัน
หมายถึงสาวหมอนวด

“โ้อโฮ” เรานึกประหลาดใจ แต่ด้วยความอยากรู้จึงถามต่อว่า

“แล้วมึงอดใจไหวหรือวะ?”

“บางที่กูอดไม่ไหวกูก็ ‘เอา’ แม่งเลยสิวะ”

“มันให้ ‘เอา’ ด้วยหรือ?” เราเป็นง ‘ขนาดใช้(แม่บุญ)มือ
เขายังคิดตั้งค์เลย’

“เสียเงินเพิ่มให้มันสิวะ ชุระอะไรมันจะให้ ‘เอา’ ฟรี ๆ แต่
ถ้าเป็นขาประจำ และมันพอใจก็อาจพอได้ แต่ตอนแรก ๆ อาจจะ
ลดครึ่งราคาก่อน อย่างไอ้เบ๊าะเงิ เข้าไปแม่ง ‘ได้’ ทุกทีเลย”

เด็กโก๋อ่อนรุ่มน่อง ได้ฟังรุ่นพี่เขาบอกกล่าวมา จริงเท็จแค่
ไหนก็คงยังประเมินไม่ออก ก็อาจจะหลงเชื่อไปตามประสาชื่อ
วันและวัยนั้นเราก็เช่นกันกับไอ้เล็งนะแหละ

มาถึงหน้าสถานอาบ อบ นวด กาเล็กซี่ ที่ถูกประดับประดา
อย่างสวยงามงดงาม เต็มไปด้วยแสงสีวูบ ๆ วาบ ๆ หัวใจวัยสะรุ่น
เริ่มถูกกระตุ้นให้ตื่นเต้นคึกคักพองโตคับอก แต่ก็ยังหวั่น ๆ อยู่ใน
ที เราต้องเกาะ**ปรมาจารย์เล็งแ**

พอก้าวผ่านม่านประตูเข้าไป เราถึงกับตะลึงนะจ้ะจ้ะตาข้าง
เบิกโพลง โอโฮโฮ! เป็นห้องโล่งกว้างใหญ่สว่างไสวสวยงามเริด
หรรารกับทิพย์วิมานเมืองฟ้าจริง ๆ

จะไม่เหมือนได้อย่างไร เพราะมีเหล่านางอัปสรสวรรค์นุ่ง
น้อยห่มน้อย อวบน้ำ ปากแดง แก้มชมพู คิ้วโก่งดุจคันศร มานั่ง
เรียงหน้าสลอนบนทิพย์อาสน์สีแดงสดในห้องกระจก นุ่งสั้นยัง
ไม่พอ ยังมานั่งเปิดหวล่อตะเข้ โชว์ขั้วขนาด และคุณภาพอันล้ำลึก

ใครเห็นแล้วไม่คึกก็ต้องไปเช็ความสุขภาพได้แล้ว พับผ่า.....

‘เปิดมากและชัดเจนยิ่งกว่าพวกผู้หญิงใน โต๊ะสนู้กเกอร์เมื่อ
สักครู่นี้ซะอีก’ เราคิด

เมื่อทนต่อการเปิดแยม **‘โรงแรมใจ’** ของพวกคุณเธอต่อไปไม่
ไหว เราจึงจำเป็นต้อง ‘ล้วงกระเป๋า’ มือกุมเป่าอย่างรวดเร็ว เพราะ
โรค **‘ความดันต่ำ’** กำเริบอย่างรุนแรง ไอ้ **‘ตัวเก่ง’** ของเรา คุ่มันรีบ
สปริงตัวโงหัวตั้งท่าจะซัดโวเอชะจริง ๆ จัง ๆ ลูบหัวลูบหาง
ปลอบให้ใจเย็น ๆ ไวกี้ไม่มียอมฟังเอาเสียเลย คือจริงจึ้ง !

ระหว่างกำลังเพลอตะลึงงัน ไอ้ปรมาจารย์เลี้ยงก็กรุณามาดึง
แขนพาเราไปนั่งสงบสติอารมณ์ให้เป็นที่เป็นทาง มันคงเข้าใจ
เพราะมันก็เพิ่งเคยผ่านประสบการณ์อย่างนี้มาหมด ๆ เหมือนกัน
นี่นา.....

“มานั่งตรงนี้ ไอ้ห่า.....”

“โอ้โฮ ทำไมมันเยอะเยะอย่างนี้วะ !?” เราพูดแก้ขวย ที่ไป
เพลอปล่อยไก่อ้ว **‘บั๊กเอบ’** ไอ้เรามันก็พันธุ์ ‘ไก่อชน’ ขนานแท้เสีย
ด้วย เจอคู่ต่อสู้ได้เสียที่ไหน โกงคอขัน ตีปีกผับ ๆ ขยับจะ
กระโดด **‘หักลำ’** ท่าเดียว พุดแล้วจะหาว่าโม้ อาสี อาสี อาสี

ทันใดนั้นเอง บริกรแต่งกายผูกไทด์ใส่สูทอย่างโก้ก็เข้ามาหา
โค้งคำนับอย่างสุภาพ

“จะกรุณารับเครื่องดื่มอะไรบ้างครับ” ดูการแต่งตัวของเขา
ก็ดีกว่าเราเยอะส์เลย

“มึงจะเอาอะไร” ไอ้เพ็งถามเบา ๆ

“กูขอมหนึ่งกล่อง”

“ไอ้ห่า...ในนี้เขาไม่มีขาย” มันกระซิบคำขำ ๆ อย่างถนอม
น้ำใจ

“เหล้า...หรือเบียร์” มันให้เลือกแค่เนี่ยะ ซึ่งเราไม่ชอบสักอย่าง

“เอออะไรก็ได้ มึงสั่งมาเหอะ” เราก็กลัวจะปล่อยไก่ตัวบัก
เอบไปอีกอะดิ

ที่โต๊ะสนุ๊กเกอร์เขายังมีป้ายแปะข้างฝาว่า ‘ห้ามเล่นพนัน’ ใน
อาบอบนวดก็น่าจะแปะป้ายไว้เช่นกันว่า ‘เขตปลอดโภชนาการ’
หรือ ‘เขตปลอดศีลธรรม’

“เบียร์หนึ่งขวด ออร์เคิร์ฟหนึ่งที ” ไอ้เพ็งสั่งอย่างชำนาญ

พอบ๊วยเดินจากไป มันก็หันมากระซิบถาม

“มึงว่าคนไหนสวยที่สุดวะ ?”

“กูว่ามันพอ ๆ กันแหละวะ สวยลานตาไปหมด” เรากำลัง
ตื้นตาตื้นใจไม่จบ

“เอาที่ถูกใจมึงที่สุดคูชิ จะใจตรงกับกูมะ?” ท่านปรมาจารย์เล้ง
ออกกุศโลบายอันสุดจะแยบยลจนกระทั่งเราเองก็คาดไม่ถึง

สักครู่หนึ่งเราก็ตีสรุปเรื่องและรายงานต่อท่านปรมาจย เอ๊ย
ปรมาจารย์ ‘เล้ง เล้งกี’ (ห้ามผวนเค็ดขาด..อาจเกิดความไม่สุภาพ
ได้)..... (จย ภ.เขมร = make love = ร่วมเพศ)

“กว่าโน่น” เราชี้มือประกอบ “คนที่ปล่อยผมสยาย ชุคชมพูนมใหญ่ ๆ นั่งชั้นที่สามทางด้านซ้ายมือนะ”

ก็สาวนวดที่นั่นมีตั้งเยอะเยะเกือบร้อย ฟังแค่นี้ก็ยังไม่รู้ว่า เป็นใครอยู่ดี ไอลี้จึงบอกว่า

“มิงดูเบอร์ที่หน้าอกสิวะ ว่าเบอร์อะไร ?”

“444 วะ” ก็เล็งไว้แล้วนี่นา

“เออ แค่นี้แหละ”

แล้วมันก็ลุกขึ้นเดิน ลีว ๆ ผ่านกลุ่มคนไปคุยกับใครก็มองไม่ชัด มันคงเจอคนรู้จักมั้ง เราคิด

พอมันกลับมา นั่งได้แป๊บเดียว สาวเอวบางร่างน้อย หน้าแหลมแหลมซ้อย แต่อกกลับใหญ่บะละหิ้มเหลือประมาณ เราเปลอกถีนน้ำลายดังเอือก *จะดื่มหมดหรือ.....?*

ดื่มหมดแต่้า ดีกว่าดื่มเหล้าหมดกลม

ดื่มแล้วอาจเป็นลม เพราะเป็นนมโคตรแพง (เงินทั้งหมดที่พกมา จะพออะปาวนะเซ่)

สักครู่ สาวนวดเบอร์ 444 ที่เห็นในตู้กระจกก็เดินนวยนาดตรงเข้ามา หาพวกเรารวกับรู้จักกันมาก่อนแล้วอย่างดี

“สวัสดีค่ะ” คุณเธอไหว้อย่างงดงาม เราเป็นงงมาก อายุเธอน่าจะพอ ๆ กับเราหรือเป็นพี่เราด้วยซ้ำ ทำไมต้องมาไหว้พวกเราอย่างนอบน้อม แถมเรียกพวกเราว่า ‘**พี่**’ เสียอีกเนาะ

เราเลยเริ่มเงอะงะ งงวายเป็นไก่ตาแตกยิ่งขึ้นเมื่อเธอขยับเข้ามานั่งติดชิดเรา กระโปรงที่สั้นจู้จู้ ก็ถลกขึ้นไปอีกจนถึงไหน ๆ เห็นต้นขาอวบขาวสว่างโพลงในความมืดสลัว มองเห็นชัดเจนดี ยิ่งกว่าในโถ๊ะสนู้กเกอร์เมื่อครู่หลายร้อยเท่า แอ้มจ้องจับสัมผัสได้ด้วย อันนี้ชิวสุดยอดส์! คักอีหลีเคื้อ.....

ถึงแม้จะตื่นสนามเพียงใด แต่ ‘ไอ้ตัวเก่ง’ ก็ยังกระเด็นผกหัวตั้งท่าพร้อมสู้เต็มร้อย พันธุ์‘ไก่ชน’ ขนานแท้อย่างเราจะมาเป็นไก่เหงา ‘กัมหัว’ ยอมแพ้ให้แก่อิสตรีง่าย ๆ ได้อย่างไร 5 5 5....

ในขณะที่เรากำลังประหม่าวงงสงสัยประหลาดใจตื่นเต้น ท่านเล้งก็เริ่มออกอาวุธ

“สวัสดีครับ”

ท่านเล้ง เล้งก็ รับไหวอย่างชำนาญ เหมาะสมกับสมญานาม ‘เล้งก็’(กรุณาอย่าพวน) เป็นสมญานามที่มิใช่ได้มาเพราะโชคช่วย แต่เป็นความสามารถเฉพาะตัวจริง ๆ

“เฮ้ย ชัย นี่ไงสาวที่ถูกใจ เจรจาดู”

“เฮ้ย มึงก็คุยไปสิ คุยไม่เป็น” เราขยับถอยห่างออกมาอย่างตื่น ๆ เพลอสารภาพอย่างหมดท่า ก็คนไม่เคยรู้จักมักจี่กัน เลยนี่หว่า จู๊ ๆ จะให้มานั่งคุยชิด ๆ ติดกันอย่างนี้ได้ยังไงวะ บ้า!

เจอสถานการณ์จู่โจมอย่างกระทันหัน ไม่ได้ตั้งตัวเตรียมใจ
มาก่อนเช่นนี้ ก็ตั้งหลักไม่ทัน ‘ไอ้ชัย ไก่ชน’ เลยกลายเป็น ‘ไอ้ชัย
ไก่อ่อน’ หมดทำสิ้นลายไปในบัดดล

จะนั่งสมาธิก็ต้องกำหนดจิต

จะทำธุรกิจก็ต้องวางแผน

จะสร้างบ้านก็ต้องวางแผน

จะ ‘แอ่นแอ้น’ ไม่มีแผนก็เกินปาย.....

ท่านเล้งเล้งก็ ก็เลยต้องจ้อกับเทพธิดากาแลศชีไปจนไฟแลบ
โชว์ศิลปะแม่ไม้มวยไทยเท็กของเจ็กเล้งเล้งก็อันเป็นของจริงอย่าง
คล่องแคล่วชำนาญศีก

“ไอ้ห้า ที่กับน้องหมวยคิม(แฟนสาว น้องไอ้ปุย) กูไม่เห็น
มึงจะเก่งกาจขนาดนี้เลยวะ” เราถามเหย่มัน....ระหว่างช่วง
เดินทางกลับหอพัก

“มันคนละอย่างกันโว้ย ในอาบนวดเราจะพูดยังงี้ก็ได้ แต่
กับ ‘น้องคิม’ กูต้องบรรจงเต็มร้อย พลาดพลั้งเดียวเขาไม่พอใจ กู
ก็อหหมดกันอะดิ”

“มึงก็พูดเหมือนอย่างที่พูดกับหมอนวดนี้แหละ ทำใจกล้า ๆ
ดิวะ” เราเลื่อกจะเป็นอาจารย์มันคืนเสียอีก ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็สูนซ์
ไม่ค่อยจะรับประทานชะที่ไหน ทำเป็นเก่งนะ ไอ้ชิงทิงนองนอยเนี่ย

“เฮ้ยกูทำไมไม่ได้หรือก แค่นี้เห็นหน้าเขาใจกูก็กระเส้า
ห้วนไหวแล้ว” ทีอย่างนี้ ไอ้เล้ง ไม่ยก ‘เส่งกี’ เป็นการเก็บทุกข์ไว้
กับตัวเพราะกลัวเขาโนเค

“เฮ้ย โชคกลัวคนกล้า แต่โหดร้ายต่อคนขลาดคนะมึง” เนอะ
คูลีลาไอ้หมาชิง เรื่องของเขาละทำเก่ง ทีเรื่องของตัวเองสุนัขไม่
ยกกะรับประทานเหมือนกันนั่นแหละ 555

“เออ ๆ แล้วครั้งต่อไปกูจะพยายามกล้า ๆ ลองทำดู” แหม
มันรับคำอย่างน่าเอ็นดูเชียว

ตกลงคินนั้นมันตั้งใจจะเลี้ยงเราส่งเราให้ไปขึ้นครูเป็น
ปฐมฤกษ์เบิกคิธีศรีวิชัยแล้ว แม้ว่าเราจะเป็นพันธุ์ ‘ไก่อ่อน’ ขนานแท้
แต่ความที่เรายังเป็น ‘ไก่อ่อน’ ด้วย ยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมา
ก่อน ไม่รู้ว่าเบื้องหน้าพายุจะโหมกระหน่ำรุนแรงเพียงใดภายใต้
ท้องฟ้าที่มีดมืด ที่สำคัญที่สุดมันต้องจ่ายหลายกะตั้งค้อยู่ก็ เกรงใจ
เพื่อนมากด้วย ในที่สุดท่าน เล้ง ‘เส่งกี’ ก็เลยต้องขึ้นบีบคชดแทน
ตามระเบียบ

คินนั้น กว่าจะถึงหอพักและล้มตัวลงนอนได้ก็ปาเอาตั้งตี
หนึ่งกว่า ชีวิตวัยรุ่นที่ห่างพ่อแม่ผู้ปกครองคอยควบคุมดูแลก็
มักจะเป็นทำนองนี้แหละ ผู้ปกครองทั้งหลายจงพิจารณาห้เอาเถิด
รักลูก อยากให้ลูกประพฤติดี ก็ต้องกำกับควบคุมสอนแนะอย่าง
ถูกวิธีให้ลูกด้วย

และถ้าจะทำก็ต้องทำแต่เนิ่น ๆ เพื่อเป็นการสร้างภูมิคุ้มกัน
ให้กับลูก ๆ ถ้ามัวรอให้เกิดปัญหาแล้วค่อยมะงุมมะงาหรา
ออกมาแก้ โทษทีครับ แม่ และก็ ยากส์.....

7. เสือพังรณฯ จน สิงห์พังเทพฯ

“ศึกยังไม่สงบ ศพอย่าเพิ่งนับไว้อ...”

‘ถ้าพี่ชายมาได้เห็นสภาพเราตอนนี้ เตะตายชักแน่...’

รุ่งขึ้นก็เป็นศึกนัด ‘ล้างตา’ ต่างฝ่ายต่างก็ยังสงสัยในฝีมือความสามารถของกันและกัน ไม่มีใครยอมใคร

สิบนาฬิกาเศษ ไอ้พวกฝั่งธนฯก็บุกมาเคาะประตูทำรบ พวกเราซึ่งกำลังกระเหี้ยนกระหือรืออยากจะขย้ำหมู่น้อยจากฝั่งธนฯเต็มแก้อยู่แล้วจึงมิได้อี้ออกไล่ให้สิ้นเปลืองเวลาหาตั้งค์โดยมิจำเป็นแต่ประการใด

เมื่อถึงสนามรบ ขณะที่ต่างฝ่ายต่างก็กำลังเลือกหาอาวุธ(ไม้คิ่ว)อันเหมาะ ๆ มือกันอยู่ ไอ้เต็งจอมบุดก็พูดจาทำท่ายั่วเสียงอันดังอย่างอหังการ์ขึ้นมาว่า.....

“ไอ้เล้ง เพิ่มเดิมพันกันอีกซักหน่อยมัย?” ไอ้บุดเริ่มข่มขวัญ “ราคาเท่าไรเราใจเลยวะ”

ไอ้เล้งสบตาเราแว็บ เป็นอันรู้กันว่า พวกมันได้เตรียมการมาดีแน่

“พวกกูเมื่อคืนเที่ยวดึก” ไอ้เล้งเริ่มออกเชิง ทำนองว่าวันนี้ร่างกายไม่พร้อม “กว่าจะได้นอนก็ตอนเกือบตีสามโน่น”

“พวกมึงลั้วก็บอกมา กูจะได้เล่นอย่างเมตตาปราณี” วันนี้ไอ้บุดเสียงใสแจ้วบ่งบอกถึงการพกความมั่นใจมาเป็นพิเศษ

“กูพาไอ้ชัยไปขึ้นครูที่แกแลกซ์ไวย์” ไอ้ห่าเล้งเริ่มขายเรา

“แต่มันไม่กล้าขึ้น กูก็เลยต้องขึ้นเป็นเพื่อนมันด้วย”

“ไอ้ชัยนะรู้จักเที่ยวผู้หญิง” ไอ้เต็งพูดพร้อมมองมาทางเราแบบไม่ค่อยอยากจะเชื่อ

“ไอ้ชัย มึงอย่าไปเชื่อไอ้เล้งมันมากนั่นนะ ไอ้ห่านี้มันชอบพาเพื่อนไปในทางเสีย ๆ หาย ๆ พวกกูนี่ตกเป็นเหยื่อมันมาเรียบร้อยแล้ว มึงเชื่อกูไอ้ชัย” มันเริ่มแห่และไซโคปนหยอกเย้ากันตามประสาเพื่อนฝูง

“กูไม่ได้บังคับพวกมึงที่ไหน” ไอ้เล้งแก้ตัวด้วยเสียงปนหัวเราะ ๆ

“กูแค่เล่าให้พวกมึงฟังเฉย ๆ แล้วพวกมึงต่างหากที่มามอบให้กูพาพวกมึงไป ไอ้สันขวาน”

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละ มึงเลือกมาเล่าให้พวกกู ‘อยาก’ ทำไม ไปตีกะหรีที่ศรีสะเกษก็แบบเดียวกันนี่แหละ ไอ้ห่า...พวกกูทุกคนถูกหนองในแตกเรียบ” แล้วก็หัวเราะกันเป็นที่ครื้นเครง

“กูไม่ได้ชวนมันเลยนะไอ้ชัย” ไอ้เล้งหันมาแก้ตัวกับเรา

“กูจะไปเที่ยวงานจิวกับพวกมึงกับไอ้ต๋อง(จี๋ฮ้อ) แล้วไอ้พวกนี้มันเลือกตามกูไปเองนี่หว่า”

เราก็เลยนึกขึ้นได้ เพราะคราวนั้นเราก็ออยู่ในกลุ่มด้วยจริง ๆ แล้วยังมีไอ้ซัน ไอ้เบี้ยว(หย่งเฮง) ไอ้หัง ไอ้หลี่ ไอ้แดง(โหนก) ฯลฯ พรหมจารีขาดปลัดความบริสุทธิ์ครั้งแรกในชีวิตก็ทีศรีสะเกษนั่นเองเค้อ.....สืบอกให้5 5 5

“เรื่องนั้นมันเรื่องของพวกมึง แต่เรื่องเพิ่มเติมพັນนี่มึงจะว่าไง” ไอ้ปุยดึงเรื่องกลับคืนเพราะเสียค่าเปิดไฟไปตั้งนานแล้ว(เขาคิดชั่วโมงละ 20. บาท) มัวแต่มาเสวนามาหยอกล้อกันอยู่ได้

“พวกมึงล่ะ ว่ายังไง?” ไอ้เล้งก็ตั้งท่าจะสู้

“ยี่สิบ กาห่า เป็นไง?” ไอ้ปุยเสนอราคา ค่าลงขันทุกคน ๆ ละ 20.บาท ค่ากา กาละ 5.บาท เดิมครึ่งหลังสุดเพ็งเล่น 5 : 2 แล้วก็ 10 : 3 วันนี้ขยับเดิมพັນขึ้นอีกตั้งเท่าตัว

“สู้เขาเนาะชัย เนาะ”

ไอ้เล้งมันแกลังหันมาปรึกษาเราพอเป็นพิธี ทำที่ท่าเพื่อให้ศัตรูตายใจ และประมาท เมื่อตกลงกันเสร็จสงครามระหว่าง **เลื้อฝ่งธนฯ** ชนกับ **สิงห์ฝ่งเทพฯ** ก็เดือดระอุ!

ความที่ตื่นเต้นกับเดิมพັນที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดการเกร็งแบบกလာ ๆ กลัว ๆ กันไปทุกฝ่าย **โดยเฉพาะเรา** ที่ทุนทรัพย์น้อยกว่าเพื่อน ๆ ขนาดลูกจ่อ ๆ หลายลูกก็จัดเอาชะชื้อ ๆ เลยต้อง

ตกเป็นฝ่ายลงทุนควักกระเป๋าจ่ายก่อนประจำ แล้วก็ต้องมาตั้งสติ
พยายามตามทุนเอาในภายหลังอยู่เรื่อย... ใช้อ๊บน้ำ

บ้าย ๆ เพื่อน ๆ ชาวศรีภูมิพลัดถิ่นที่หอพัก และที่แะมาหา
จากหลายสารทิศก็แห่มาชม เซียร์ และฝึกหัดซ้อมมือกันเล่นก็อีก
หลายคน ช่วยแต่งแต้มบรรยากาศอย่างสุขสันต์มันระเบิด เหมือน
เป็นงาน **ชุมนุมของเยาวชนศรีภูมิพลัดถิ่น**

ผู้ปกครองจะมีวันรู้ ส่วนลูกเล็กถึงกับยิ้มแก้มปริได้น้ำน้ำ
เย็นใส่ถาดมาบริการเฉพาะโต๊ะเราเป็นพิเศษโดยไม่คิดมูลค่า คาด
เอาไว้วันนี้โต๊ะนี้ต้องสว่างจ้า!

ส่วนบรรยากาศของสงครามสนามเขียว(Green War) มีอยู่
ครั้งหนึ่ง เราแทงลูกง่าย ๆ จ่อๆ ปากหลุมไม่ลง เลยอารมณ์เสีย
แล้วยังมาเจอลูกแดงที่เขาแทงกันทำว่าจะจ่อแล้วกลับแดงจุมปาก
หลุมจนกลับกลายเป็นฟลุ๊คปลอดภัยดี เราจึงเพลอเกิดอารมณ์เสีย
เพราะผิดหวัง เลยแทงสาธิตประชิดแบบมั่ว ๆ อย่างแรง ‘ โทวนา
โตนวประะ’ (ไปไหนก็ไปซะ – ภ.เขมร)

“ไอ้ชัย แทะทุกลูกมึงต้องประณีต ถ้าจะกัน ก็ต้องกันให้
ดี ๆ อย่าใจร้อน อย่ามั่ว” ไอ้เล้งมันเข้ามาเตือนสติ “มึงจำคำสอน
การเล่นที่กูเคยบอกไว้ไม่ได้หรือ” บทกลอนที่วันนี้ก็คือ.....

**ทุกลูกแทงแดงดำสำคัญหมด
ใจจ้องจรดนิ่งเน้นยอมเป็นพล**

หากประมาณพลาดพลั้งอาจอับจน อาจเพราะตนพลาดไปในไม้เดียว

หรืออีกบทกลอนคล้าย ๆ กันที่ว่า.....

ทุกลูกแทงแดงดำสำคัญยิ่ง
ใจต้องนิ่งยิ่งเน้นยิ่งเป็นผล
ต้องให้เงินไหลเข้ากระเป๋าทน
ดีกว่าวนไหลออกม้นยอกใจ

เราก็เลยได้สติ หันกลับมาใช้วิธีควบคุมอารมณ์เพิ่มขึ้น ขึ้นสติป่วน ใจปอด เดี่ยวก็ต้องจอดไม่ต้องแจวเท่านั้นเอง ยิ่งแต่เงินกำลังลดเหลือน้อยลงอีกต่างหาก จากนั้นอีกไม่นานสถานการณ์เราก็เริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ กระทั่งพักยกกินข้าวเย็นเราพลิกกลับมาได้เงินนิดหน่อยพอ ๆ กับไอ้ปุย ไอ้เล้งได้มากที่สุด ไอ้บุดกลับเสียเพียงคนเดียว ก็เลยลงไปกินข้าวแบบบุด ๆ สมชื่ออีกครั้ง

กินข้าว(ช่วงเย็น)ไป ก็คุยกระเช้าเข้าเหย่กันไปได้หัวเราะสนุกสนานครื้นเครง แต่เรากินข้าวยังไม่ทันจะอิ่มดีเลย น้ำก็ยังไม่ได้แตะ ไอ้हांเต็งก็ดันเสือกส่งเสียงร่ำอย่างบุด ๆ มาซะอีก

“เฮ้ย พวกมึงรีบ ๆ ลูกซักทีดิวะ จะได้ไปต่อยกสอง ไอ้हां”

“มึงจะรีบเร่งอะไรกันนักหนาวะ” ไอ้เล้งยั่วเข้าต่อ “เดี่ยวกูก็ต้องออกมาเลี้ยงข้าวพวกมึงภาคติกอีก มันจะไม่ไหวนะเพื่อน”
ไอ้เต็งหน้าบุดจึงพูดโต้ลอย ๆ ออกมา

“ ฤษ!.....ศึกยังไม่สงบ ศพอย่าเพิ่งนับไว้” มันยังลำบาก
 ลำนวนอีกแนะะ

ภาคคำ ไอ้เต็งเสนอเงื่อนไขเพิ่มมาอย่างเครียด ๆ

“ช่วงนี้ขอเพิ่มเป็น 30 : 10 แล้วกัน” คือลงขัน 30.บาท ค่า
 กา ๆ ละ 10.บาท แม่ดูเฟิน ๆ เหมือนเพิ่มเติมพันขึ้นอีกนิดเดียว
 แต่ค่า ‘กา’ นี้สิ เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว การเสียเงินส่วนใหญ่ก็มักมาจาก
 ค่ากาซะด้วย เราชักเหียง ๆ การเงินไม่ค่อยไหว ‘ใจก็ไม่ค่อยถึง’
 อีกต่างหาก

“โอเค ได้เลย” ไอ้เล้งกับไอ้ปุ๋ยรับคำ เราก็เลยต้องตามน้ำไป
 เท่านั้นเอง จะถอยรี้ก็เสียศักดิ์ศรีอายเขานะ

เริ่มเล่น เราก็เริ่มเพลียงพล้ำอีกเช่นเคย ไม่รู้มันเป็นเพราะ
 อะไร การตามทุนก็ไม่ใช่เป็นของง่ายและจะได้กลับคืนแน่นอนชะ
 ที่ไหน อาจเป็นเพราะใจที่ไม่ได้เสริมใยเหล็ก(จากเงินที่มีสำรอง
 ไม่มากพอ) ทำให้สภาพการเล่นเริ่มแกว่ง เล่นผิดพลาดอยู่ตลอด
 แม้พยายามจะเรียกสติกลับมาเพียงใดก็ไม่ค่อยเป็นผล ตั้งใจว่าจะ
 ออกปากขอวางคิวกลางครัน ก็กลัวเสียศักดิ์ศรี อายเขา ก็จึงได้
 แต่ทุ้ซี่ฝืนทาง ๆ ไป

ก่อนออกเล่นต้องเน้นเงินให้มีพร้อม
 และจงยอมอย่าเงินถ้าเงินขาด
 ไม่รู้จักประมาณตนจนพลั้งพลาด

และก็อาจเสียทรัพย์สินนับว่าช่วย

เพียงไม่กี่เกมส์ผ่านไป เงินในกระเป๋าก็แทบเกลี้ยง ต้องขอยุติกลางคัน แม้ไอ้เล็งจะตัดทานเพียงใด ยื่นเงินมาให้ เราก็ส่ายหน้าลูกเดียว เรารู้ตัวเองดีว่า **‘ใจไม่พร้อม’** มีเท่าไรก็หมด จิตไม่ชินต่อการเดิมพัน อย่าไปทรมานผลาญเงินที่พี่ชายอุตส่าห์ส่งเสียเลย

สาย ๆ ของวันอาทิตย์ เราจากเพื่อน ๆ มาด้วยความเข้มข้นที่ฝันแสดง พอขึ้นรถเมล์ได้ปัญหาต่าง ๆ ก็เริ่มหลงไหลตาโถมเข้ามาในมโนนึก เงินค่าใช้จ่ายทั้งเดือนถูกผลาญเกือบหมดแล้ววันเดียว แล้วอีกเกือบยี่สิบวันจะทำอย่างไร

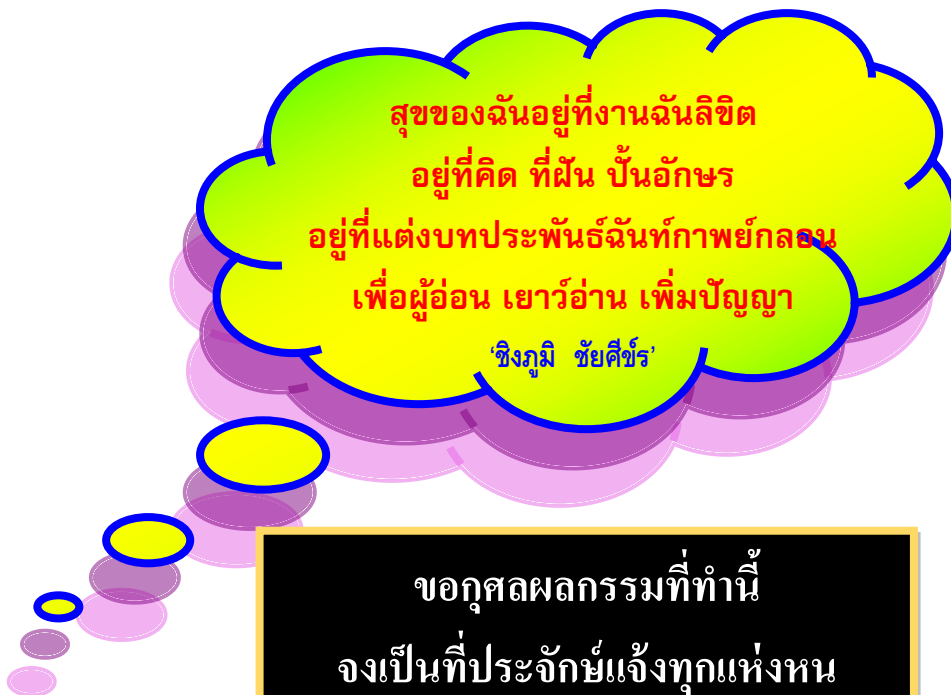
จะขอเฮียงา(ผู้ส่งเรียน)เพิ่มเติม เขาก็ต้องผิดสังเกต และถูกตำหนิเอาแน่ จะหลอกพี่คนไหนดีหว่า.....(มโนทุจริตเริ่มทำงาน)

การเรียนก็ย่ำเท้าอยู่กับที่ ไม่มีโอกาสได้พัฒนาตามเพื่อน ๆ ได้ทัน การบ้านที่อาจารย์ต่าง ๆ ที่สั่งก็ยังคงพะเนินเทินทึกเป็นภูเขาเลากาสุดปัญญาจะสะสาง ไปโรงเรียนก็ไปอย่างคนไม่มีกะจิตกะใจจะเรียน แต่ละวิชาก็เรียนก็ยังไม่รู้เรื่อง ยิ่งฟังก็ยังไม่เข้าใจ โดยเฉพาะคณิต เคมี กลศาสตร์ (ความร้อน แสง เสียง ไฟฟ้า) เพราะพื้นฐานความรู้หลายอย่างมันขาดตอนไป จำต้องทรมานทนนั่งเรียนพอให้ผ่านพ้นไปวัน ๆ

‘ถ้าพี่ชายมาได้เห็นสภาพเราตอนนี้ เตะตายซักแน่’ เราคิด

เด็กนักเรียนวัยรุ่นจำนวนมากที่อยู่ห่างไกลพ่อแม่ และญาติ
ผู้ใหญ่ออกดูแล จึงมักเผลอไผลตกลงสู่อบายมุข (ขุมนรกของ
ชีวิต) จนเป็นเหตุให้เสียความประพฤติ เสียการเรียน และเสีย

**อนาคตไปในที่สุด
ไม่เว้นแม้แต่เราและนายเล้งเพื่อนรัก**

**ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
จงสำเร็จแก่ศิษย์มิตรทุกคน
ช่วยให้พ้นกรรมเวรจาก..เอ็นทรานซ์
ช.ชัยศิษฐ์**

**หากท่านประสงค์จะอ่านเพิ่มเติม
โปรดไปคลิกที่ www.sura.ac.th ➡ **ลิงค์**ในเว็บ ➡ **นวนิยาย****

เรื่อง “ดีแตก” นี้ ผู้เขียนขอยืนยันว่ามีใช้เรื่องจริง แต่ล้วนเกิดจากจินตนาการของผู้เขียนเองทั้งสิ้น หากชื่อ เหตุการณ์ สถานที่ไปพ้องกับท่านผู้ใดอันจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสีย ผู้เขียนกราบขอประทานอภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

มือทุกมือที่ถือหนังสืออ่าน
ตาทุกคู่ที่เคลื่อนผ่านธารหนังสือ
มือของเรากำลังสัมผัสมือ
ใจของเราคือสัมผัสใจ

มือที่กุมปากกามาเนรมิต
และความคิดคือหมึกจารึกไหล
พาใจเราลดเลี้ยวท่องเที่ยวไป
บนบันไดกระดาดแก้วทุกคราวครั้ง

หนังสือ.....
คำต่อคำนี้แหละคือสื่อภาษา
มือต่อมือนี้แหละมีชีวิตชีวา
หน้าต่อหน้านี้แหละหล่อใจต่อใจ

เปิดหนังสือเพื่ออ่านงานความคิด
เปิดชีวิตเพื่ออ่านความฝันใฝ่
เปิดทางทองเพื่ออ่านการก้าวไกล
เปิดทางชัยด้วย.. “ตำนานอาจารย์ชิง”

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ – ประพันธ์
ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์ – ประเลง(แปลง)

ขอป
หวังว่า...คง

จงเ
จ
ช่วยให้

